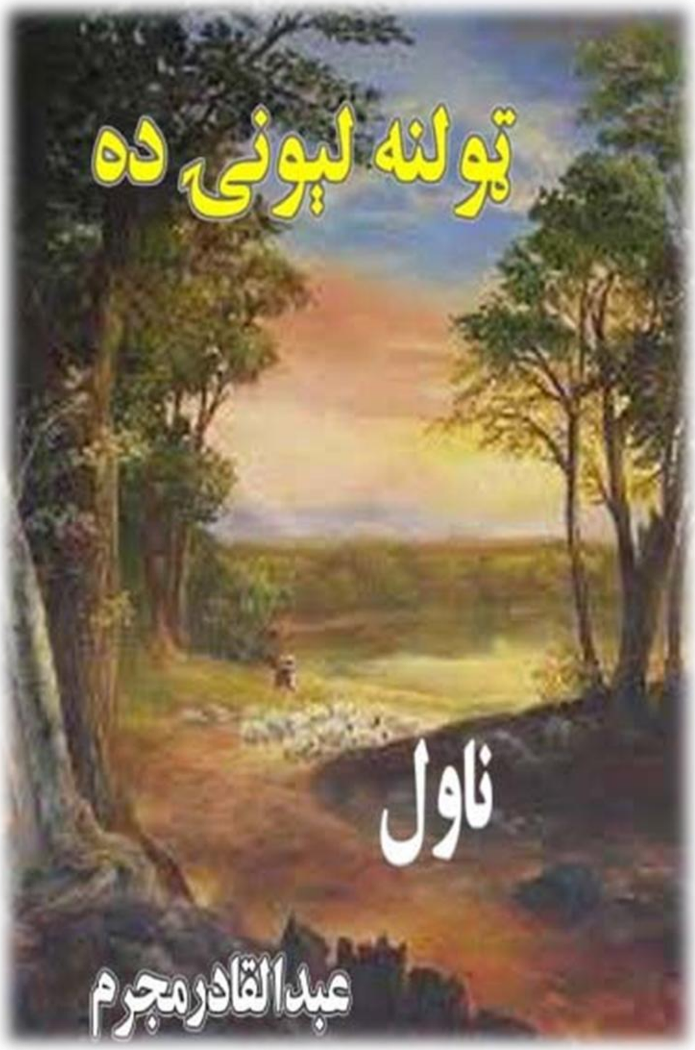

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

د کتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: تولنه لیونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: ::عبدالقادرمجرم

خپروونکی :: :: :: :: ::هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی:: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: (۵۰۰) ټوکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۵۰)روپی

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته يې بېحده
مينه راکړې ، زما د پاره بې خوبه شوې هم يې
په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل يې زما
ذښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه
يې د دعاګانو محتاجه يم .....

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا كتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگیزی

ضلعي زكواة چېرمېن ضلع
كلاسيف الله په مالي لګښت چاپ
شو،

د زړه له تله ورته كور ودانى
وايم ، داسي خلك دې تل ښاد او
بريالي وي……

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(1)

په هوټل ورد ننه شوم، شا و خوا مي وکتل. یوه ټولۍ خلګ یوې خوا ته ناست وو، له رنګه او خبرو تعلیم یافته ښکارېدو. بلې خوا ته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کلیوال ښکارېدو.

یو بل ګړدی صورتمن سړی دېوال ته پروت وو، څنګل یې پر مځکه لګولې وه، سر یې پر خپل لاس ایښی وو، پښې یې غځولې وې. لوڅ بېر سرچې په وېښتانو کښې یې بېخي له لرې ورې ورې خاشې ښکارېدې. بېره په تورا و سپین قمره بېره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه، لاړې پکښې بندې وې. تور لنډ خیرن کوټ یې په غاړه وو.

د هوټل له چائینکې څخه یې په یوه لاس یو یو غوړپ چای په پیاله کښې اچولې چې هغه به یې غوړپ کړې بیا به یې بل غوړپ په پیاله کښې ورو اچولو. سړی سم لېونی ښکارېدو.

زهٔ یوې خوا ته له لېوني څخه لرې کښېنستم. هوټلي ته مې د چای ږغ وروکړ. دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو. لېوني چې خپلې چای په یوهٔ یوهٔ غوړپ ختمې کړې. پر خپلو لړلو برېتو یې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې ورو کتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېونی: "مرې که یې وژنې! تا سو لس لس را واړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلګ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول . چا و چا جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ يې ورکړې-لېوني چې لس لس روپۍ تر لاسه کړې وېې خندل.
"مرې که يې وژنې ! ښۀ يې ويلي دي د سپيو په دنيا همېش د مېږو برېتونه غوړ وي".
په هغو ناستو خلګو کې يوۀ مخ ورواړاوو "ياره ! ښۀ يې ويلي دي (ښۀ مۀ کوه بد نۀ درځي) ".
لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو
"مرې که يې وژنې ! تۀ دا بې کاره خبرې پرېږده . تۀ دا راته ووايه قام لېونی دی که تاسو؟".
هغو ټولو بيا په کټ کټ وخندل. يوۀ چې د خپلې خندا اوښکې يې له سترګو پاکولې
"ستا څۀ اندازه ده؟".
لېوني په هوټل کښې يوې او بلې خواته وکتل
لېونی:"مرې که يې وژنې ! که تاسو ټول په يوۀ شمار کړم نو زما په خيال هغه متل به شي چې
(کلي پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".
دوی ټولو بيا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه کړه
"ياره لېونيه ! تۀ ډېر هوښيار يې".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! هو خو خلګ مې نۀ مني".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره يې خبرې کولې هوټلي ته يې وررېږغ کړو "تهٔ راوړه دوې چائينکې". بېرته يې لېوني ته مخ ور واړاوو "ستا په خيال څهٔ کول پکار دي؟".

لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخيست "مرې که يې وژنې ! زما په خيال دا تا سو چې په سلګونو کتابونه ويلي دي يوه معنا به نهٔ لري. وما ته داسې ښکاري لکه له يوې لائبرېرې څخه چې بلې ته کتابونه وړې".

هغه له لېوني سره په خبرو اخته سړي چای په پيالو کښې اچولې "ستا په خيال څهٔ کول پکار دي؟".

لېوني له ډکو پيالو څخه يوه ور پورته کوله

"مرې که يې وژنې ! تاسو داسې وکړئ پښتنو ته ووايا ست. د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي. يو داسې سړی پيدا کړئ چې لاره ايستلای شي هم يې باره زده وي".

هغه له لېوني سره په خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته کولې "بل څهٔ کول په کار دي؟".

لېوني تشه پياله په لاس کښې پورته کښته کوله

"مرې که يې وژنې ! بل که داسې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې يوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه خالي مځکه داسې اداره جوړه کړي چې اول يو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي. سو که سو که يې له وخته سره ګټه کمېږي. اخر دې ځای ته را ورسېږي چې ويوه روپۍ ته يې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دي د دې کوځې په سر کښې ورته کښېني ګوري دې چې ځوک چېرې ځي او ځوک چېرې ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چایو یې نشه نهٔ وه ماته په چائینکو کښې یې نورې چای کتلې
"نور څهٔ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ویې هم خندل
"مرې که یې وژنې! کارونه خو ډېر دي.دا یو کار که لا کولای شې چې ملایانرا وغواړئ پرېښ،پېښور،موځې او نایي په داسې نوموڼو ونوموي کوم چې دوی ارځي بل به داسې وکړئ یو څهٔ او به ورته راوړئ دوی به غوړي ځینې جوړ کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونیه! دا به زما په خیال نهٔ کړي وه".
لېوني یوار هغه سړي بیا ماته، په اخر کښې هغو کلیوالو خلګو ته ښهٔ په غور وکتل و یې خندل
"مرې که یې وژنې! ولې ملاعثمان له اوبو غوړي جوړولای شو.دوی خو یو مولویان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پرېوت.د هوټل په منځ کښې یې پښې وغځولې.په دې وخت کښې ټولو یو بل ته په حېرانۍ سره کتل. اذان و شو.هغه کلیوال خلګ ولاړ شو، یو بل ته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شریفې لمونځ دی بیا د اودس موقع نۀ پیدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې که یې وژنې! په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب څۀ شاته یې لا نۀ را وکتل.بېرته هغه له دۀ سره په خبرو بوخت سرې وویل
"ولې؟".
لېونې د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څۀ داسې ورکړی
"مرې که یې وژنې! دوی وای په ښار کښې چې هر ډول خلګ نۀ وي،په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته یې د لېوني و مخ ته کتل
"یاره لېونیه! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو،مخ یې شا ته را واړاوو
"مرې که یې وژنې! ما ته معلوم دي په دې خلګو کښې یو بې غیرته بل ناپوه نشته.دریم د لمانځۀ د پاره پاکې جامې ضروري دي .دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟. مزدور په مزدورۍ کښې، استاد په استادۍ کښې، ډاکټر په ډاکټرۍ کښې، ملا په ملایۍ کښې،خان په خانۍ کښې غلا کوي. شته یو څوک چې خپله ذمه واري یې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې درې څلور واره

"مرې که يې وژني !"

"مرې که يې وژني !"

"مرې که يې وژني !".

بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلگ هم ټول راغلو.په ټولو مو لېوني تکيه کړی.په دې وخت کښې زما خولۀ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولۀ راکړی.د دۀ هم سر په ديوالۀ کښې ټک وهل شوي ميختبلې سره ولگېدو، ببخي ډېر مات شو.وينې پر تويدې هم بې هوښه شو.پر مخکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(2)

ژر ژر مي شيخ استاد ته زنګ ووهلو- ښځه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو- ښځې ژر راغلو- لېونی مي هسپتال (روغتون) ته یوړی.

اوس نو د هسپتال خلکو ته وګوره - مورې په وینو لړلي یو، دوی پولیس والا ته فون (زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ".

دلته ما د ډاکټر په خوا خولهٔ ور خلاصه کړه چې څهٔ پر خولهٔ راتلو هغه مي ورته ویل

دا چا درته وویل چې مورې جنګ کړی دی - په شناخته ستړکو نهٔ شرم، نهٔ حیاء لرئ - ژر ژر د دې سرې علاج وکړئ".

ډاکټر یوه اوږده ساه واخیسته

"خدای به یې خیر کړي- مورې څهٔ وکړو، مجبوري ده چې پولیس خبر نهٔ کړو بیا نو مورې یو، عدالت او پېښانې وي بیا له پېښیانو ځان نهٔ شو خلاصولای".

ډاکټر د لیوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر یې زما خولهٔ له وینو راپاکه کړه چې لېوني پر خولهٔ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مي کيسه کوله چې پوليس ماما راغلو، يو څو نور پوليس هم ورسره وو.د ښار پوليسو اکثرو د ماما په وجه زۀ پېژندلم.پوليس والا خو زۀ پېژندمه خو ايس ايچ او نوی اوس اوس له بله ځايه راغلی وو هغه څۀ ځان دلي دوري کاوو.

څۀ زۀ هم په ځان کښې خالي (ملامت)وم .ما لېونی نۀ پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی ؟خو بيا ما او پوليس ماما په څۀ سخترو(خواری او زاری) لېونی داخل کړ او د ليوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخيسته .له ليوني سره نۀ شناختي کارډ، نۀ يې بل داسي کاغذ په جېب کښې وو چې نوم يا يې د کور درک پر کېدو.

په هسپتال کښې مي د ليوني د پاره ځان له ځای (يوه شخصي خونه) وموندله.د لېوني علاج شروع شو. پوره درې ګنټې (ساعته) پس ليونی په هوښ کښې راغلی.ورو ورو يې سترګې خلاصې کړې .يو وار يې چت ته بيا يې پنکې ته او ورسته يې ما ته وکتل.

زما په زړۀ يو خدای ښۀ خبر وو .زما دا وېره کېده چې بله دوره پر را نۀ شي. پر خولۀ بل سوک در نۀ کړي.

لېونی: "مرې که يې وژنې !دا راته ووايا ست چې زۀ دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل.په وېره وېره مي تېوله کېسه ورته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی را پورته شو- شا و خوا يې وکتل بيا ولاړ شو- لاړو اودس يې تازه کړ- په لوڅ سر، په هغو خيرنو جامو کښې پر لمانځه ودرېدو چې لمونځ يې سم وکړو- دلته زه هم لږ څه مطمينه شوم.

لېونی: "مرې که يې وژنې! پوليس، قانون او عدالت اوف! اوف! توبه توبه که مه خپلې خبرې درته وکړې .

حيران به پاته شې.

مرې که يې وژنې! نسوار راکړه".

زه: "نسوار نه کوم".

لېونی: "سگرېټ راکړه".

زه : "سگرېټ هم نه څکوم".

لېونی:"هاهاهاها- مرې که يې وژنې! سگرېټ هم نه څکوې؟- باوو هاهاها څه سمه ده . دغه رنگه خماري مې پرېږده.چای خو نو راوغواړه منا چې کيسه درته وکړم".

زما په زړه يو خدای شه خبر وو- يوازې زه او لېونی وو- له ځان سره مې وويل

"څه اوس خو هسې هم کښېوتی يې".

زما دغه خبره پر زړه وه چې کيسه پرېږده ځان را وپېژنه چې ما به دا خبره کوله- په دې وخت کښې ور خلاص شو- نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکاري ور ولگوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیوني خپل لاس نرسي ته نۀ ور پرېښودو۔ هغې غریبې سوالونه ورته کول چې
"دا ستا د روغتیا د پاره درلګوم".

لېوني: "مرې کـه یې وژنې ! د روغتیا د پاره ؟ هاهاهاهاها.په ما څۀ شوي دي ؟".

نرسه: "چې څۀ نۀ دي دربانـدي شوي بیا پـه هسـپتال کـي ولې پروت یې؟".

لېوني: "مرې کـه یې وژنې ! خوره ! زۀ پـه تا ستن نۀ لګوم . ما تـه بـه نر ستن را الګوي .کـه نرشته بیا خو سمه ده ګني زۀ ستن نۀ لګوم".

دلته نو ما ته هم خښم راغلو چې

"دغـه کـم عقلـه وګـوره ، هغـه غرېبـه پـه دومـره خـوږه او پسـته ژبـه ورتـه ږغـېږي .والله کـه مـور ورتـه ږغـېدلې وي"۔ پـر ږغ مې کړ

"لاس وربـښکاره کـړه چـې ستن درولګـوي۔دا غرېبـه خـو بـه تـولـه ورځ وتاتـه نۀ تېـروي .دا ستاپـه شـان نـور هـم ډېـر دي .د هغو چوپړ به هم وهي".

لیوني برګ را وکتل

"مـرې کـه یـې وژنـې ! تـۀ خپلـه خـور دې تـه پرېـږدې چـې پـه دې هسـپتال کښـې ولاړه وي .د دا سـې لېـو نیـا نـو چـوپړ وهي.نارینه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نۀ جواب ورکړ.
لیوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې که یې وژنې ! خورکۍ ! وینې زموږ ښۀ مېړونه خپله خوردي ته نۀ پرېږدي چې دا سې د ټولنې خدمت وکړي.ما ته وا یې لاس ورښکاره کړه".
نرسې له ورې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ویې ویل
"هو دي خو هم دغسې". لیوني لاس ورښکاره کړ.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې ستن ولګوله او ووته .لیوني کراره د هسپتال څادر پر ځان ورکش کړ، پرېوتو-زۀ ووتم ، هوټل له لاړم . خپلې چای مې دورې ښې په تسلې وڅیښلې بیا مې د لیوني د پاره هوټلي ته د چای وویل .خونه مې وروښوده . سګرېټ او نسوار مې را اخیستو-په لاره را روان وم د نرسې او لیوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هوټلي چاى راوړي ،ما لېونى را ويښ کړ ـ دۀ چې سر تر خادر را بهر کړ

"هاهاهاها.مري که يې وژني !چاى دي،چاى دي".

ژر ژر له کټ څخه را کوز شو ـ ما نسوار او سګرېټ هم ور کړو.

لېونى ولاړ شو ، په ټوپونو شو ـ اتڼ يې شروع کړ ـ وى تر دين دي وګرزم او په اوچت ږغ يې وويل

"چناره !چې په سر ،وى چناره !چې په سر کې دي ګل نشته.

چې زموږ په اتڼ کډ وو

له هغو ځوانانو يو را سره نشته".

ما په ډېره ويره ورته ويل

"راشه شور مۀ جوړوه.هسپتال (روغتون) دى وروره !".

لېونى: "هاهاهاها ـ مري که يې وژني !ما نو کله ويل چې سامينا (سينما) ده" ـ راغلى څنګ ته مې کښېنستو ،پوري يې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وځکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پـلار کور نهٔ دی".

زهٔ هم ژر ژر وځکېدم.

وروړ ته مي زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډی له کوره څخه راوړه".

لیـوني پـر را غوتـه شـو، پـه مـخ یـې مـچ کـړم-"ډوډی ډوډی، خبره یوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بیا پر را وغورزېدو

"هله وښ چا را کړی دی؟".

زهٔ نور هم ځیني ووېرېدم.

لېوني یـوه چینکـه چـای پـه نـیم سـاعت کښـي وغورپلـه-لـه غرو او غونډېو خېت وو.

وروړ مــي ډوډی را ورســولـه-لیــوني ولاړ شــو، بیرته پــر کټ وغځېدو.

د وروړ مـي هـم خـاص خوښـه نـهٔ وه چـې لـه دې لېـوني سـره دي اوسم-خو څهٔ مي کړي وای لـه یـوې خـوا انسـانیت، لـه بلـې خـوا مسـلماني او دریمـه پښـتونوالـه وه-پـه دې هـره رشـته کښـي زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خدمت مـي کـړی وای چـې وروړ مــي ووت، لېـوني بېرتــه را کــوز شو-پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو یې شروع وکړه۔د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به یې وکتل، سر به یې وښوراوو۔دا سي ښکاریده لکه زما پر حال چې افسوس کوي۔زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم۔
چې ډوډۍ وخوړل شوه۔هغه نرسه بیا د ستني لګولو په غرض راغله خو لیوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ۔نرسې بیا زما په خوا وکتل له وړې خندا سره یې ویل "لالا ! د دې سړي ښۀ خیال ساته"
روانه شوه، ووته۔
لېوني ما ته وکتل
"مرې که یې وژني ! الف مد ها(ب) ماکوپ ودي لیده؟"۔
بیا ولاړ شو ،پر پونده وڅرخېدو۔
"لېلو لښته ده"۔
ما په قهر ورته وکتل۔دی ژر ژر خاموشه شو۔راغلو پر کټ کښېښتسو
"مرې که یې وژني !هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی۔ ما خو ویل چې هغه خیرن هوټل دی"۔
ما له ځان سره وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه! دا اوس په څهٔ بلا واوښتم. کاش! چې زهٔ په هغه ګړی په هوټل کښې مهٔ وایه. یو خوا د کور کارونه را څخه پاته دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي. کله به له دې لېوني خلاص شم. لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".
زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی. لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ. په زوره زوره یې ویل
"مرې که یې وژنې! زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".
ډاکټر بېرته څادر ځيني لرې کړ. ما ته یې اشاره وکړه چې "راشه".
زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".
ډاکټر په غصه ورته وویل
"خاموش!".
لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر صېب! تهٔ خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غړومبی دې جوړ کړی دی. تر تا خو هغه ترکی نر سه ښه ده. غصه خو نهٔ راته کوې. تهٔ خو سړی وېروې.
دا کیسه خو به دې اورېدلې وي (که به موږ وېروي) نور نو تهٔ په خپله سر خلاص کړه. مرې که یې وژنې!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د لېــوني پــه دې خبــرو ډېــر و ځورېــدم خــو ډاکټــر خندل، باک يې نه په کاوو.

زۀ: "ډاکټرصېب ! مونږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټــر: "پــه هغــه ورځ چــې لــراو بــر يــو شــي يــايې تــر مــنځ پاسپورټ او ويزه نۀوي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټــر: "هــو شــته خــو ما تــه دا ســي ښــکاري چــې د دې ســړي علاج به وخت کوي.زۀ او تۀ يې نۀشو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زۀ حېران غوندې کښېنستم.پر دې مې سوچ کاوو چې

"يــو ځــاي د کــور کارونــه پاتــه دي بــل ځــاي د هســـپتال (روغتــون) خرڅــه ده بــل د لېــوني فرمايشــونه ،دال نـۀ خــورم ، بېنــډې نــۀ خورم،ولاکــه يــې وخــورم ــخامخــا بــه د پســه غوښې وي".

مــا يــې هــم هــر فرمــايش پــه وريــن تنــدي منلــو ځکــه خــو مــي بارخوګان د دۀ له مچو پړسېدلي وو.

دا يــو عجيبــه اتفاق وو چــې دۀ بــه کيســه راتــه شروع کولــه ـ لا بــه ډاکټــر راغلــو ،لا بــه پــر دۀ دوره راغلــه ، بــې هوښــه بــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ـ زما هغه خبره په زړهٔ کښې وه چې دهٔ راته وويلي وو چې
"زهٔ د پوليس او عدالت کيسه درته کوم".
زهٔ په دې تلوسه کښې وم ـ کېداى شي په کيسه کيسه کښې خپل ځان راته معارفي کړي نو مي ځکه غوښتو چې په خپله کيسه پېل وکړي او زهٔ له دې اغزنه باره ځان خلاص کړم. نو مي ورته وويل
"هغه د پوليس او عدالت کيسه؟".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! سګرېټ راکړه ـ مفته کيسه غواړې".
ما له ځانه سره وويل
"واقعي چې لېونی دی ـ د دومره ښو برسېره دی کيسه په سګرېټ يا د چاى په غوښتلو درته کوي".
زهٔ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کيسه شروع کړه".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! زهٔ خو لېونی يم ـ که تهٔ نهٔ وايې ټول جهان وايي ـ که کيسه غواړې بيا نو ټولې کسې درته کوم خو کله که هم په کيسه کښې دمه راتله بيا به ما ته کيسه بېرته راپه ياد وې ـ ولې چې زما په دماغ کښې بيا دا کيسه نهٔ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هو که وروره ! زه به ستا کیسه در په یادوم".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! بیا نو را ته غوږ شه ـ د مني وخت وو ـ نری شمال ډېر بد لګېدو خو دا ښه وو چې د عدالت وخنګ ته ډېر ښه لمرځېکی وو ـ عدالت ته ور ځېرمه لمر ځړېکی ډېر ښه لګېدو ـ په مني او ژمي کښې به کله کله زه هم هغه لمر ځړېکي ته کښېنستم.

دلته یو وړوکی چائینکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلکو ګڼه ګوڼه ډېره وه ـ زما بیا دا عادت وو چې د خلکو پر خبرو به مې غوږ نیولی وو ـ د دوی پر خبرو به مې خوند اخیستو.

د لیونتوب دا لویه ګټه وه چې ما ته یې را رسولې وه ـ هغه په دې چې خلکو زما ترمخ هر څه ویل ـ هغه که به څه د کور کهول خبره وه، هغه یې لا هم نه پټوله ـ زه به کرار کرار ور څکېدم، د دوی په خرڅه مې چای څیښلې ـ کله کله یې خرڅه لا هم را کوله ـ ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل ـ که به یوه بل ته ویل خیال کوه، په زوره مه ږغېږه ـ دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا لیونی دی ـ دی نو څوک پېژني؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـه رنګـه يـو ورځ د عـدالت ګـېټ تـه نـژدې د پـوال تـه ناسـت وم ــ د دوو کسـانو پـر غـېبت مـي خونـد اخيسـتی وو چـې نـاري بغـاري شـوې ــ شـرنګی مـي تـر غـوږ شـو ــ تـا تـه خـو مالومه ده.

مـرې کـه يـې وژنـې ! شـرنګی خـو مـوږ تـه ډېـر خونـد راکـوي چـې سـترګې مـي ورواړولـې ــ پوليسـو يـو سـړی را روان کـړی وو پـه پښـو کښـي يـې بېـړی او لاسـونو کښـي يـې زولنـې وراچـولي وې ــ هغـه پـر شـا تـالی وهلـې، دوی پـه زوره کشاوو. يو بل پوليس پر ملا په ډنډو وهلی.

لـه مـا سـره نـژدې يـو سـړی ناسـت وو ــ هغـه يـو پـوليس تـه ور ږغ کړ. پوليس راغلی.

سـړی: "کښـېنه چـای بـه هـم وڅيښـې او ګپـه بـه هـم راتـه وکړې".

پـوليس: "جـج پـه دې سـړي د پهانسـی حکـم کـړی دی، جېـل ته يې وړي. دی ځکه زورونه وهي نه ځي".

سړی: "ظاليمانو وهی يې ولې؟".

دې خبـرې پـر مـا دومـره بـد تـاثير وکـړ چـې زمـا لـه خـولې بـې اختياره دغه ناري ووتې

"مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که يې وژنې !جج ليونی دی
مرې که يې وژنې !جج ليونی دی
مرې که يې وژنې !جج ليونی دی".
ور منډې مې کړې-د سړي د خلاصېدو هڅه مې کوله-ور سره مې دغه ناري بغاري وهلې-پوليسو پر ما لرګي وګرزول.
د عدالت د رخصتي وخت وو-په ګېټ کي ګڼه ګوڼه وه-د جج موټر پر راوتلو وو-جج را کوز شو ،په ډډ ن ږغ يې وويل "پرېږدئ څه دي؟".
ټول پوليس خاموشه شول-يو برېتو پوليس ور مخ ته شو-زما د لېوتوب کيسه يې ورته وکړه.
جج وخندل بيا يې هغسې په ډډن ږغ وويل
"ها ليونو !دا سړی دي څه وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".
وما ته د هغه جج په خبرو کښې يو اثر ښکاره شو-خلګ هم حيران د ريان ولاړ وو-اخر جج راغلی پر اوږه يې لاس را کښېښود ی،ويې خندل
"ليونو !ليوني په خدای به ټوله يو خو څوک ښکاره شي ،څوک پټ.ته څه وايې-څه دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا وکتل۔ټول خلک منډه(څوپه) خولۀ ولاړ وو۔ما ورته ویل مرې که یې وژنې !دې سړي به خود لوي جرم کړی وي چې د مرګ غوندي سزا دي ورته مقرره کړه۔ ډېرو ته به دي مخکې ورکړې وي او ډېرو ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې۔

زما په خیال که دا سې وشي چې هغو خلکو او علتونو ته پهانسۍ ورکول شي کوم چې په ټولنه کښې خلک پر دا سې جرم کولو مجبوره کوي۔ ښه به نه وي؟.

جج سر ښوراوو۔جېب ته یې لاس کړ، پنځۀ سؤوه روپۍ یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه".

وروتکېدو زۀ ورولاړ شوم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(4)

چې ور مې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده ویې خندل
"مرې که یې وژنې! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولي-
هسې ستن رالګوه".
ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه
ووته.
لېونی: "مرې که یې وژنې! ما او تا څهٔ سره ویل؟".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! یو وخت مې یو لېونی په غاړه
کښې ولوېدو-دا سې په کښېوتم لکه زهٔ چې ستا په
غاړه کښې لوېدلی یم.-ته په خان حېران یې.
زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخېستونکې رنګ
دی-ولې چې دا ناروغي ماته له هغه لېوني را پېښه
شوه.اوس پردې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغي تاته نه
شي در. خیر دا خبره به هم پردې ځای پرېږدم.
دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده -اوس په
کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه
یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي
له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت ډېرېدو-تردې
چې زهٔ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې
نهٔ وو، ښار به خوند نهٔ راکاوو.په هغه مغزي ماتي پسې
به لیونی ګرځېدم -د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونۍ مې نۀ شو پرېښودلای ـ بې له لېونۍ د هيچا خبرو خوند نۀ راکاوو ـ هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېونۍ کولې ، هغسې خبرې هيچا نه کولې.
يو ورځ د ليونۍ په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا ځينې غټان خلک چې يکې يواځې په موټر کښې دلې دورې ځي راځي.
د ناستې پاستې څوک يې نه وي ـ د دوی له اولسه بدکېږي ، د اولس له دوی.
"مرې که يې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونۍ جانان پيدا کړ ـ پر وغورېدم لکه د سرې چې ورک ورور پېدا شي ـ مورږ يو هوټل ته دننه شوو ـ په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو ـ دۀ شا و خوا کتل ـ په اخر کښې يو سرې چې په عمر پوخ له خلګو لرې يوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نږدې کېښنستو ـ د چای ږغ مې ور وکړ ـ لېونۍ چې د سړي په خوا کتل ، سړيې وښورا وو چې مخ يې زما په خوا راواړاوو ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره يې کوله ـ مرې که يې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".
ما چې د دۀ ډکو سترګو ته وکتل
"هو".
لېونۍ جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نه دي کړي ـ تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نه وه خلاصه، هغه سړي وما ته را ږغ کړو

"پر خوله يې لاس ور ونيسه.دا څه غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا ورواړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا ! لېونی دی او وايي چې دا مي خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېر ته د ېوال ته شا ووهله.

سړی: "ښه ښه بيا خو مي نو شپيان در وکړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ را وکښې، تر خالي چائينکه يې لاندي کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې وويل.

"سړي که يې وژني ! لوي استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت.په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېوني جانان : "دا سړی پېژنې؟".

زه: "نه".

لېوني جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښي ناستي وې.خان ته يې لور ويلي وو چې ما ته دي خپل پلار لاس را واچاوو.ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایي (خدایه! ته مې شرم پر بازار مه کړې)".
په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.
زه: "پېژندلی مې نه او رېدلي مې وو".
لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو۔ په زوره یې چیغې کړې، کښېنستو۔ څه وخت پس چې څه کرار شو۔ ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.
زه: "خیر دی! پر څه دې دومره په زوره وژړل"؟
دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې راوکتل۔ ما یې بادامي غټې سترګې له اوښکو ډکې لیدلې، په ژړانده ږغ یې وویل.
"مرې که یې وژني! ته په دې څه خبر یې چې په دې تولنه کښې څومره حقیقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي)۔ څه ناروا او ناجایزې پر خلکو لګېږي (تپل کېږي). څه بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.
کوم زورور ګناه کوي او څه بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي؟
وماته داسې ښکاري لکه یو حرموني ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد یار سزا تېره وي".
په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو۔ د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران يې راته کتل-خود به يې
دا ويل چې
"د دهٔ له لېونې سره څهٔ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! درځه
زهٔ: "زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! د هغه سرې لور ته-تهٔ
به يې په خپلو سترګو ووينې، هم به يې خبرې په
خپلو غوږونو واورې".
لېونې لاس پر يوه کشاوو ما يې په بله- لېونې د تلو
هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ
چې پرېمېږدي.
بېرته هوټل ته راغلو،هغه سړی نهٔ وو. د هغه پرځای
موږ کښېنستو-د چای ږغ مې وروکړ- لېونی يو څهٔ
وخت خاموشه ناست وو چې کله هوټلي چای
راوړلې، ما چای په پيالو کې اچولې.
دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمينه شو، په
هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،يو هوټلي دی هغه
هم لرې دی ، په قهر يې را وکتل ،په تونده لهجه يې
وويل
"مرې که يې وژنې! دا خوار په دې ټولنه کښې اوس
چا چا ته ځان سپين کړي-په دې ټولنه کښې نور هر
څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سرې
چې خلګ وايي ،دا زهٔ په دې ټولنه کښې نهٔ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نۀ کوي چې مور، لور او خور ته خلګ راولي او نۀ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".
هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد وويل "تۀ څۀ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".
زۀ پوهېدم چې پردۀ دا زما خبره ډېره بده ولګېده په قهريې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړی ويې ويل
"مرې که يې وژنې ! تۀ نه وينې چې ښار او علاقه دي له حراميانو ډکه شوه-ورځ دي له حرموني نۀ ده خلاصه.پردې وېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نۀ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.
تۀ خبر يې چې دا خلګ له خلګو سره دښمني کوي-هسې دا ښځه او دا کور بدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندی اسباب په هر دکان کښې موجوده دي- و دې ښځو ته حېرانتيا وری يم چې د منصوبه بنديو دا دومره سنتېرونه....
بل حېران ودې ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لاربښوونه کوي- مونږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نۀ سرې زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوارخو خلک د خدای په روی دې لارې ته نۀ راتلو چې یو څه راغلو، هغه بیا زموږ تعلیم یافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي یې- ښځې مېړونه کوي پرېږدي یې.دا سې نور بېشمېره ناوړه کارونه ـکوم غلط کار دی چې تعلیم یافته نۀ دی کړی ـنالوستي او ساده کلیوال کړی دی؟.
تۀ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځایي ښځو په عکسونو او وېډیوګانو ډک دي. دا هم هغو غېرملکي خلکو راوړو، په کومو پسې چې دې سپین کالیو خولې خلاصې کړي دي چې وایي "موږ،خور او لور یې نه ده معلومه"که موږ خپله یو؟".
ډاکټر راغلي،لیوني بیا منډه کړه. په شړی کي پټ شو "

مرې که یې وژنې !بیا راغلی.لچې ملایې".
ډاکټر هم وخندل ـ ما ته یې مخ را واړوه"دا لیونی دي چیري پیدا کړی؟".
لیوني ناره کړه
"مرې که یې وژنې !په جومات کښې".
ډاکټر په خندا خندا کښې له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ـ ولې زما د لېوني و زړه را کښېونکو خبرو ته تلوسه وه ـ ما ویل چې نوري نا تراشې هم راته وکړي ـ کله کله خو به یې داسې خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا څخه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، دهٔ لاس راته ونیوو

"مرې که یې وژنې ! یوه خوږه خو راکړه".

زهٔ: "یاره ! اوس خو دي زهٔ هم لېونی کړم ـ که لېونی نهٔ یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مرې که یې وژنې ! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکي ناروغي ده ـ خیر خپله کیسه به شروع کړم . یو وخت زهٔ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ـ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ور مخ ته کړو، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زهٔ: "زوی مرې ! تا هم له ما هغه د بیزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بيزو جوړه کړې ده، ځنځير دي را اچولی دی، تماشې درته کوم چې خوږه نۀ وي والله که کيسه درته وکړم".

ما هم جيب ته لاس کړو ـ دۀ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ور کړې. ورته و مې ويل چې

"تۀ نوري کيسې مۀ په ګډوه ـ ليونيه! هغه د ليوني کيسه کوه".

له دې واره يې له هغه ځای څخه کيسه شروع کړه چېرته چې يې پرېښې وه".

زۀ: "دا عکسونه او وېډوګاني خو ما نۀ دي ليدلي، نۀ تر اوسه دغه دوکانو له ورغلی يم".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! راځه چې اوس دي ورولم".

په دې وخت کښې په جوماتِ کې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې يې د کوز کلي په هديره کښې خاورو ته سپاري ـ که څوک ورځي ـ د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن يارا سکول ته نۀ تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه يې بستې کړه
تبرېې راواخيست درې ورې يې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو ځيري ويري يې کاپي کړه
يو سړی خو نۀ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مرې کـه يـې وژنـې !دا دو کانونـه خـو بلـه ورځ هـم دربانـدي کـتلای شـم خـو دا هـديره ضـروري ده چـې شـرکت پکښـي وکـړو ـ ډېر ثـواب لـري ـ نـور نـو مـوږ ګنـاه کـارانو کـوم ښـۀ کـړي دي ـ زۀ چې خبـر شـم د هـر چـا جنـازې تـه ورځـم ـ هغـه ځکـه چې هغـه سـړی بيـا مـوږ پـه ټـول ژونـد نـۀ شـو ليـدلای ـ زۀ او لېـونی هـديرې تـه ورغلـو ـ هـديره يـې کـور تـه دومـره نـژدې وه چـې ببـخـي يـې د سـرای لـه دروازې د زوی قبر ښکارېدو.
پـۀ هـديره کښـې هغـه ښايسـته بـادام ګـل چـې نـن يـې تـر مـخ خـاوري توهېدې، کـه بـه هـر څـومره خلګـو پوښـتنه ځيني کوله چې څۀ وجه وهږ؟
د دۀ خـوار تـر مـخ کـه څـۀ هـم خـاوري توهېـدې خـو و خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره !د دۀ پـه زړۀ بـه يـو خـدای خبـروي چـې څـۀ ور پيښه وه ؟
يـوه هفتـه بـه يـې کېـږي چـې لـه سـبقه راغلـی وو، بېرتـه سـبق تـه نـۀ تلـو ـ داسـي هـم نـۀ ده چـې دا يـې اول واردی چـې سـبق تـه نـۀ تلـو ـ پـه وار وار مـي بوتلـو بېرتـه بـه راغلو. زۀ مدرسې ته نۀ ځم.
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لــه مدرسـې دي راوباســم، د اســکول د فــیس روپــۍ له کومه کړمه.؟
د دڅ دغـه یـوه خبره وه ـ زۀ سبق نۀ وایـم کـه مدرسـه وي کـه اسکول.
لـه دې واره چې راغلـی مـوږ هـم پرېښـودی ،کـار مـو نـه پــه لرلــی ـ پــرون ســهار زۀ تــر ســرای د بانــدي ولاړ وم، دی چې راووتـو خولـۀ یـې لـه خندا ډکـه وه ،غېـږ یـې را باندي وګرزوله ،پرتندي یې مچ کړم.
بابـا !لـه دې واره معـافي راتـه کـوه بیـا قـول دی چې تـر څـو سـتا عمـر وي زۀ بـه دي نـه خفـه کـوم ـ زۀ هـم ډېـر خوشـاله شـوم، پـرتنـدي مـي مـچ کـړـ دی ښـارتـه روان شو او زۀ کورته.
څۀ خبروم چې دی بهدا سي کوي"
بیا به یې و ژړل، نوره کیسه به پاته شوه.
هـدیره خـتم شـوه، دعـا وشـوه، مـوږ سـره روان شـو.لـس پـنځلس ورځـي بـه زۀ او لېـونی جانـان ښـارتـه راغلوـ د صـمد اکـا پـه زوی پسـي بـه ګرځېـدو چـې کلـه مـو د صمد اکـا زوی پیدا کـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلی ـ د چـای تـر راتلو لـه مخـه مـو کیسـه وریـاده کـړه ـ هلـک یـو کـانې لـه بله مات کړو که هیڅ هم درته ووایم.
اخر لېوني په قهر وروکتل
"مرې که یې وژنې !دا راته ووایه نوم دي څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سړيې راپورته کړو- په ډېره خواره خوله يې وويل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زويه! وېرېږه مه- مونږ نه د چا عزتونه اخلو، نه له چا ناجائزه کاراخلو".
صالوجان چې به ماته وکتل ښه به ډاډه شو چې ليوني ته به يې وکتل بيرته به خاموشه شو خو اخر مې دومره مطمينه کړو چې مونږ ته حال ووايي.
لېوني زما پر ځنګانه لاس کښېښودی او صالوجان ته يې وويل
"مړې که يې وژنې! اوس مې را په ياد شو- ته هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې- ما ستا سو خبرې اورېدلې- شاه ګل مسکين درته ويل چې هغه سړي غونږ راته نيولی دی- تا ورته ويل دی په بجو کې نه دی".
صالوجان وخندل
"هوکه، ما دغسې ورته ويل بيا خو به دې نو تولـه کيسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مړې که يې وژنې! هو کيسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی- اوس نو پکار دی چې هر څه هرڅه صفا صفا راته ووايې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکین زما ډېر نږدې ملګری ځئ، د ورور په شان وو۔ زموږ او د دوی کورونه هم سره نږدې وو".
د صالو بې اختیاره پر مخ اوښکې راغلې۔ لیوني ژر ژر له جیب څخه د سمال ورا وکښی۔ دۀ اوښکې پاکې کړې
"کورونو مو سره نږدې وو۔ زۀ او دی به هر وخت دې هوټل ته راتلو۔ دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زۀ به له اسکوله څخه۔ دغه یو هوټل خو تا سو ته معلوم دی چې د ښار خلک کم او د سارا خلک زیات ورته راځي نو موږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو.
د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو زما به دغه خبره وه چې یو لیونی دی بل خدای خبر د کوم ځای دی ؟ شاه ګل ډېر حساسه وو۔ هره کیسه به یې په ځان بوج کوله۔ بس ! له دغې حساسي ورځې یې سر وخوړ.
ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم۔ ته یې ځان ته مۀ ډېروه۔ دا وخت به هم تېر شي۔ ژوند ښۀ دی ،ژوند له لاسه مۀ باسه ! خو دۀ به هر وخت ویل چې نور ژوند راته ګران دی۔ په مدرسه کښې مې ملایان او طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځیني لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وایي چې ته به علم کوې ،زویه !چې د اخرت توښه مو شې.

اوس نو څوک په دې خبر کړم چې له ما سره دا سې کېږي. زه چا ته نه شم ویلای ، له بدنامی څخه ډېر وېرېږم. زه نور ژوند نه غواړم بس..........

ما که به هر څومره زاری ورته وکړې چې مه کوه. ولې مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښې ماسټران او لوي هلکان تنګوي بیا به نو زه ځان وژنم. همت به ورته کوو چې دا رنګه ظلم له دې لوست ځایونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو. دا دی چې یو ورځ یې خاوري په سر شوې او زه یې یوازې پرېښودم".

له هغه ورځې صالوجان هم داسي شو لکه زه چې لېونی به نه وو ، دی به هم داسي بې کراره وو لکه زه خو دا وو چې لېونی به نه وو بیا به مو د لېونی کیسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلک خو نو ته هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک در باندې کوي

.

د صالوجان پلار ته به خود یو چا ویلي وو چې "زوي دې هم لوچه شوی دی. تر ځان له لویانو سره ګرځي".

ورو وتکېدو. زما کشر ورور ډوډۍ راوړله. لیوني اتڼ شروع کړی او خپله خبته به یې وتکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ډوډۍ درروانه ده"۔
کشرورورمي حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

ورور مي ووت.ما چې د دېګ سرپورته کړی
"دا خو چولې دي.ګوره لېونی بیا کومه برغزو وایي؟
لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ یې وخندل.
لېونی : "مرې که یې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".
زه: "راشه ډرامې مهٔ کوه ،ډوډۍ وخوره".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! د چولو یوه ډېره پخوانی کیسه رایاده شوه.زهٔ چې ماشوم وم د سکول (ښونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، موږ به چولې ځیني اخیستې.یو ورځ موږ چولې ځیني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل
"کاکو ! په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".
کاکو: "د یوې روپۍ په چولو کښې خو چرګ نهٔ شم درا چولای".
له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا ږغ پرې وکړ
"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ په چوپه چپتیا ډوډۍ خوړله.ما یې هم چپتیا نه ورماته وله. لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته یې د حېرت په نظر وکتل. لاړی پر کټ وغزېدی.روڼې اوښکې یې پر مخ را روانې وې.

څۀ وخت وروسته مې ورته وویل

"څۀ کیسه ده؟".

دۀ اوښکې پاکې کړې را کښېنستو.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! ډېرو پخوانیو یادونو په مخه کړی وم، له ځانه نۀ یم خبر شوی. ښۀ یې ویلي دي چې(ښۀ که کوې په ژوند کښې یې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هیڅ مانا نۀ لري).

ما ته له دې چولو څخه که هغه د خندا خبره را یاده شوه خوور سره سره مې هغه ګران دوست هم سترګو ته ودرېدو چې له ما سره به له سکوله (ښونځي) څخه رااووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو خوړلې.یو ورځ په هسې خبره را څخه خفه شو.ما ویل پروا نلري خپله به پخلا شي.زۀ څۀ خبروم چې دی به موټر وهي، مرې به. بخښنه به کوې،زۀ خاص برابر نۀ یم.تۀ لاړ شه کورته ما شومان به وويني.زۀ به وېدۀ شم چې ماغزه مې لږ څه په کراره شي نو بیا کیسه مخ په وړاندي بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښې پرېښود او زۀ لاړم کور ته يو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.

د ليوني خبرې مې په مغزو کښې ګرځېدې.له ليوني سره مې دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مې د تللو تلوار وو.

ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څۀ مېوه را واخېسته.په رکشه کښې کېښېنستم ، رکشه روانه شوه.ما له استاذ سره ګپه شروع کړه.شا ته د موټرسيکل هارن شو.استاذ رکشه ګوښه کړه.د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو.خدای خبر چې استاذ څۀ کړي وو.

پوليس: "د رڅه تهانې له".

زۀ هم عجبه سړی وم.تا خبره د مرکې لېوه وي.زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پوليس افسر سره مې د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.

پوليس: "تۀ څوک يې؟تۀ دا سړی پېژنې؟".

زما ځواب په نۀ کښې وو.پوليس بله رکشه ودروله.زۀ يې پکښې سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله.زۀ حيران وم چې

"دا څۀ رنګه پوليس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصوروار ه دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی .د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صيب له خاطرو يې والله که يوه ټکه هم د رڅخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليوني له چېړاسي سره جنجال کړی وو.ډاکټر ور وغوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مهٔ وای دغه لېونی خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای.زهٔ منم چې د دهٔ علاج کول زموږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېونی يوازي نهٔ پرېږدې.نن مي د دهٔ په وجه د کلوکلو را سره نوکر وشړلو".
زهٔ: "ډاکټره !څنګه يې کوې.زهٔ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زهٔ يې خپله هم نهٔ پېژنم.
تهٔ هم عجبه خبره کوې.ستاسو کار دغه دی که لېونی دی که پرسود درملنه يې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟ تهٔ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زهٔ ولې ډاکټر جوړېږم؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تهٔ څنګه د ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيله وماته کوي. په خداى عجبه ټولنه ده چې د حيوانانو هسپتال
(روغتون) له پيشي يا سپي ورولې دوى وخاندي چې
"مردارشى يې راوستلى دى.دلته مونږد غوا ، مېږي يا وزې
علاج کوو".
د ډاکټرې په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپي،پشي،
ګيدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته ځړولى وو ، هيڅ يې هم نه ويل.زۀ د ليونۍ خونې
ته راغلم.د ليونى سترګې سرې را ختلې وې.
ليونى: "مرې که يې وژنې !چيري غايب شوې.اوس را روان يې.
دا سي پينټ مه کش کړى پوزه او خولۀ مي دواړه وروينې کړېد
مور ښکنځا کوي.په مورکى مي خوا بدېږي".
زۀ خو په ټوله کيسه خبر وم خاموشه وم .مېوه مي پر کټ
کښېښوه.دۀ يوار مېوې ته بيا يې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو و
يې خندل
"د مور ښکنځا کوي.ګرنګ يې کښته ځڅېدل.د مور ښکنځا
کوي"
بيا په خورک بوخت شو چې ښۀ يې ساه سمه کړه.د ماخوستن
ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هغه کیسه".

لیونی: "مرې که یې وژنې ! کومه کیسه؟".

ما بیا کیسه ور په یاده کړه. ده پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو نو ته هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک در باندې کوي. د صالوجان پلار ته به هم خود یو چاویلي وو چې زوي دې هم لوچه شوی دی. تر ځان له لویانو سره ګرځي.

لیونی له جیب څخه مهموري را وکښه ویل یې

"مرې که یې وژنې ! ته دغه په جیب کښې واچوه. ته او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبایلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزمینې کښې وو. دی مخ ته موږ په پسې وو. دی او صالو د مارکېټ په وره کښې ودرېدل. ما ته یې ویل

"ته ورشه د ننه ټول د موبایلونو دوکانونه دي. مهموري ورکړه ورته ووایه چې

"د ځایي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډیوګانې ور واچوه بیا بېرته دلته راشه".

زه په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نه وم ورغلی چې ور ننوتم ټولو داسې راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو کليوال سړی خپله خوریا لور ډاکټر ته روانه کړې وي، د ښار ټول خلک ور پسې ګوري .زۀ چې اول دوکان ته ورغلم په هغه دوکان کښې يو سړی ناست وو.ښه شنه زري لونګۍ يې تړلې وه، تسبې يې هم په لاس پېچلې وې.ما چې سلام ورواچاوو ، دی لکه غلا چې يې کړې وي، ژر ژر يې د کمپيوټر سکرين بند کړ.

دوکاندار: "کاکا ! تۀ څۀ شی غواړې؟".

ما په ډېر مات زړۀ او شرم ورتل وويل

"دځايي نجونو ،هلکانو او ښځو ويډيو ګانې او عکسونه غواړم".

دۀ خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بيا يې راته وويل

"زۀ داسي عکسونه او ويډيو ګانې نۀ لرم".

ټول مارکېټ مو دوکان پر دوکان وکوتو خو ويډيو ګانې مې نۀ کړې پيدا ،که يې نۀ راکولې.بېرته راغلم.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! څنګه شوې؟".

زۀ: "ياره ! هسې لګيا يې په خلګو پسې تهمتونه وايې.په يوۀ دوکان کښې هم داسي عکس او ويډيو نۀ وه چې هغه دې د ځايي خلګو وي.ټول د انګليسي او هندي فلمونونه او ګانې وې".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! ډېر ساده يې په تعليم يافته ورځ.

اوس تنداره ګوره.مېموري راکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژني! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوګې کاکړي هم پکښې واچوه".

ما ته يې څادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو، مارکېټ دا سي شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلی يمه...........

مۀ وهه لاسونه په ما وبه شې اتېک+دېکه تماشه دېکه.چرسي هلکه سترګې دي سرې دي.دبنګو بوټيا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دالان ته ادم خان چرسي...............

يار مې شرابي په نيمو شپو راځي+غېږه ته زما په زنګېدو راځي

خود کشه دهماکه يم

تا سره مې پيار دی

داسي ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وړه یوګاني دي.یو ځل چې راشي باربار به راځي .تا ته یې ارزانه دراچوم .خېر دی که مېموري نه ډکوې چای خو را سره وکړه.موږ به ستا مننداويه يو".
اخر صالو په یو دوکان کښې میموري ډکه کړه .هغه دوکاندار روپۍ نۀ غوښتې، دۀ په زوره ورکړې.هغه ورته ویل چې
"اوس مي ګیراک یې منا ، که دي وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه دا ستا خپل دوکان دی".
زۀ سوچونو واخیستم چې
"یا خدایه !دا عجبه خلګ دي.ما ته یې میموري نۀ را ډکوله،نۀ یې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وایي کله نا کله راځه".
صالو را بړغ کړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان کیسه مخ په وړاندې بوله چې دوړۀ دربشو، نرسه راغله.لیوني اتڼ شروع کړ.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! شین خالې بیا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووتـه دا واريـې بيـا لـه هغه ځايه کيسه شروع کړه چيري چې يې پرې ايښې وه
"مرې که يې وژنې ! صالو را ږغ کړ ، راځه".
ليـونې پـر هغـه ځـای ولاړ وو چرتـه چې مـوږ پرېيښـی وو .لېونی مخ کې موږ ورپسې وو.شا ته يې راوکتل
"مرې کـه يې وژنې ! اوس مو يو دا سي سړي له ورولم- دۀ کـه هـر څـۀ ويـل تا سـو بـه څـۀ نـۀ ورتـه وايا ست،نۀ بـه خبـره ورغبرګـوئ- مـا او دی سره پرېـږدی تا سـي تماشـه کوئ".
يـو مـوڅي چې د سـړک پـر غـاړه يې د يـو دوکـان پـر تـړه يـو وړوکـی کـالی هـوار کړی وو-خپـل وړکـی صـندوخ يـې مـخ تـه پـروت وو-برسـېره د پـالش ډبـي او بروشـونه پراتـه وو-دی پـه سـوچونو کـې ورک ورتـه ناسـت وو- لېـونی هغـه مـوڅي تـه راغلـو ، د سـلام او روغبـړه پـس ور سـره کښېنستو.
موڅي: "لېونو ! دا ځوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې کړې یې وژنې ! تهٔ یې نه وینې چې دوې یې ستړګې، دوه غوږونه لري.انسانان دی".
موڅي له خندا شین شو ، په خندا کښې یې وویل
"دغه لېونی لا شهٔ دی چې راشي لړمي وخندوي.یو څو ناتراشې دی راته وکړي او څو زهٔ ورته وکړم. دوا ړه د یو بل پر خبرو یو څهٔ ساعت سره وخاندو.
زما نوم عجب ګل دی خو خلک راته ماما موڅي وايي.اوس نو د ماما موڅي په نامهٔ مشهور یم".
ماما موڅي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې یوه سړي بل ته په غصه وو یل
"دا خپل زوی پر کوته کښېنوه.تولـه ورځ یې دا زما زوی په کوته پسې کړی وي".
ماماموڅي وخندل
"یاره ! عجبه خلک دي په دې کې د کوټې څهٔ کار دی"؟
زوی پرکوته کښېنوه پلانی د پلانې په کوته پسې وي پلانی د پلانې له کوټې نه بېلېږي پلانی مې دا سې پرکوته کښېنا وو پلانې له ځانه لویه کوته جوړه کړېده اوس که مو له ده کوته خلاصه کړه پلانی به ډېر بې کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره شوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وو ـ دۀ او لېوني په زوره زوره خندل ـ

موخي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمی (ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول ـ هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله ـ هغه هم پوه شو چې چای غواړي ـ چای راغلې موخي ماما پیالې را ډکې کړې ـ

لېوني ولاړ شو پر پونده وځرخېدو (پریوه پښه) بېرته کښېنستو، پیاله یې ور پورته کړه ـ

موخي ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دي زوی دی؟" ـ

لېوني جانان: "نۀ" ـ

موخي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟" ـ

لېوني جانان "مرې کـه یې وژني ! شناخته یې دی ـ له خلګو د هرشي پوښتنه مۀ کوه لېوني کېږې ـ خپل برش وهه خیرنه" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

موځي ماما بيا له خندا شين شو
"اوس و دې لېوني ته څه وايې؟".
په دې وخت کښې يو ځوان چې ږيره يې خريلې، غونډ
تور برېتونه، تور پټکی، څپلۍ يې په پښو کښې
کشولې تر موږه تېر شو.
موځي ماما موږ ته وويل
"دې سړي ته غوږ شئ چې څه وايي؟".
هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته يې ويل
"تا سو خو د خپل سګرېټ له دې څخه يو زربرخ
را کړئ".؟
په هغو ناستو خلګو کښې يوه ورته وويل
"ځه منا، ته خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".
دی ورته کښېنستو، هغه سړی يې پر ځنګانه په
څاپېړه وواهه
"سرو رنډيانو چې موږ مو په اخته کولو نه وه
ګناه،اوس چې زربرخ د رڅخه غواړو نو ګناه ده".
ټولو په کټ کټ پر خندل.په ناستو خلګو کښې يو بل
ځوان چې خوله يې له خندا ډکه وه، ورته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تهٔ کښېنه موږ چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورنژدې کېدو
"چـاي نـهٔ څيښـم ـ لـه دې رنـځ دا زړبـرخ راواخلـه، ځم خماري يم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"نـه تـهٔ دا راتـه ووايـه دوی تـهٔ پـه دې بـلا څنګـه اختـه کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه يې کوله
"تـهٔ دا نـه پېژنـې مـوراو پـلار چې کـوم نومونـه پـرايښـې دي، دوی بـدل کـړي دي ـ يـو وايـي زهٔ دلګيـر يـم بـل وايـي زهٔ خمـاري يـم بـل وايـي زهٔ ځيګرخـون يـم ـ دا ستاسـي شـاته وينـې دغـه دوه ځوانـان لـه مـوږ سـره يې بډې کـولې ـ اوس يـايې (وايـي) مـوږ شـاعران يو ، کـاکړی هـم جـوړوي بيـا د کېسـت پـر پـوښ د خپـل ټليفـون شـمېره هـم وليکلـې ليـا (لا) و سـندرغاړې تـه دا رنګـه کـاکړی ورولیکـي چـې په غاړو کښې د ټليفون نمبر ووايي.
الله وی ماسـتېره ! پـه خـدای کـه درواغ درتـه وايـم ـ دا د کـاکړی غـاړو والا دونې ډېرې پېسې وګټلې ـ پـه لـس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د يوۀ شاعر کاکړۍ غاړې ياېي- زموږ بيا ږغ هم نه دی د کار- خاص دا سي ږغ مي دی لکه د خرې تو خي- څوني روپۍ به مي کټلګې وې- دوی چې يوه بدل جوړه کړي وايي زۀ د قام سترګه يم چې دوې جوړې کړي وايي زۀ د قام سترګې يم- هغه يې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

يار مې شرابي پر نيموشپو راځي

يا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

يا

خود کشه دهماکه يمه

بيا يې و ښايسته نجلۍ يا هلک ته ورکړي- هغه يې ووايي بيا نو دا زما رنګه رنډياني سګرېټ ډک کړي پر لار روان شي يوې او بلې خوا ته ځنګېږي- په دې اسره وي چې نن به څوک جانان راته ووايي نن به څوک جانان راته ووايي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته ووايي نو پوډر شروع کړي— هاهاهاها ماسېره! نور خو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه سـړي چـې ښـادي تـه يـې حېـران حېـران کتل،جېـب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې

"دا واخله،ورشه چې څۀ پـه اخلـې هغـه پـه واخلـهـمـوږ يـو هـم دغـسـي خلـګ لکـه دا تـۀ چې وابـي ـ کلـه مـو هـم پـر دې فکـر نـۀ دی کـړی چـې دا اوس ښـو تـه څـي کـه بدو ته".

ښـادي چـې روپـۍ تـه لاس ور اوږد کړو ـ هغـه سـړي ورتـه وويل

"اوس به يو څو کاکړی راته وايې".

ښادي : "هـو خـود يـې درتـه وايمـه ـ نـوي کاغـذ پـېچ کـاکړی دي ـ پرون مې واورېدلې ، تاسو به لا نۀ وي اورېدلې

ويه وينم ښاهسته

که راچوتی سوه مدرسه

ټليفون د پېرنګي

د پره اسانه که ياري

يوزيروبل د بل تري

په پسې اونيس او پچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه دې وخـت کښـې ښـادي وخنـدل ماسـتره ! دا رنگـه کاکرۍ خو په خدای زۀ هم جوړې کم(کړم).

ماسټر: "ښـادي ! تـا تـر اوسـه يـوه يـا دوې کـاکرۍ جـوړې کړې دي".

ښادي: "بابا پـه خـدای کـه مـې جـوړه کـړې وي ــ د کـاکرۍ جوړېـده څـۀ زور غـوړي اوس اوس بـه يـوه درتـه جـوړه کړم".

ماسټر: "خه ښادي ! تۀ يوه جوړه کړه".

ښادي وخندل "دا يې کاکرۍ جوړه

زيروتين سو چرمښکۍ

څلور يې پښې يوه لکۍ".

ټولـو پـه کـټ کـټ وخنـدل ــ هغـه سـړي چـې د ښـادي د کښېنولو هڅه يې کوله

"ښـادي ! تـۀ دا راتـه ووايـه دا پـود رتاسـو پـه خپلـه راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو

"يـا منـا دا زورور راوړي ــ زمـا غونـدي گيـدړان دا سـې چيرې کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېونی یې ولیدو بېرته روان شو.

موځي ماما لېوني ته وویل

"دا ګوتونه را وباسه چې درته پالش یې کړم".

لېوني یو ګوټ وکیښ بل یې لا په پښه کښې وو. په دې وخت کښې یو لوی موټر خاص د موځي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن یې ګوته کښېښوده. زه او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېونی خو وو ولاړ.

موځي: "دغه بیا راغلی. هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نه زه له مخه وزم نه دی شرم لري. زه خو ځان څکه ملامت نه بولم چې دا تره د دوکان په مخکه کښې ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي. موټر دې تړي ته پاس راوخېژوي. نن یې سم خواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې راکوز شو- موږکي ماما يې پر مخ په څپېړه وواهو- ګرېوان ته يې لاس ور واچاوو، تولې تنې يې ور پرې کړې.
موږکي ماما چوپ ولاړ وو، څه يې نه ويل- کله چې هغه ورته وويل
"ستا د مور څه او څه"- دلته د لېوني رنګ سور او شين شو ور حمله يې کړه
"مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا د مور ښکنځا".
پر سرې ور غوټه شو- پوزه يې ور وينې کړه، ګرېوان يې ورڅيري کړ- هغه وخت لېوني او موږکي ماما دواړو جنګ کاوو.
سرې ناري وهلې
"و يې نيسئ، و يې نيسئ د خرۀ زوی لېونی دی".
دا وخت مو ړ او خلکو لېونی او موږکي ماما دواړه نيولي وو. لېوني به دا ويل
"مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را تول شو لېونی يې قابو کړی- ما هم له خلګو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.
د موڅي ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته يې کوله
"اوس نو ښځه يې چې څيري ګرېوان کور ته لاړ شي- خود به ورته وايي ګرېوان يو موڅي را څيري کړو- ښځه به څۀ د رته وايي؟.
زۀ خو به هر چا ته وايم خرييې په واک نه وو، پر خل يې وګرزولې".
په دې وخت کښې لېونی يې هو ښه شو موږ هسپتال (روغتون) ته يووړی.
زما لېوني چې د خپل لېوني يار کيسه کوله سترګې يې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردۀ د ليونتوب بله دا سي دوره رانۀ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو څکه مي ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وروره ! ناوخته شو ،زۀ به نرسه را وغوارم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښي د هوخواب را کړ.ما نرسه را وغوښته،دی خاموشه وو.نرسه راغله،دۀ هیڅ هم نۀ وویل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولي خاموشه دی.ما نه وو درته ویلي چې خاص خیال یې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر یې سرپټ کړ،ویدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ویده شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شریف مي را واخیست تلاوت مي وکړ بیا ویده شوم. سهار ور وتکېدو، زۀ هم له خوبه را ویښ شوم. نرسې د لیوني د پاره کېک او چای راوړې.

زۀ دې خبرې ته ډېر فکر یوړم چې

"زموږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بیا ولي دا یوه نرسه د لیوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ویره ویره لیوني را ویښ کړ. د نرسې د چای او کیک کیسه مي ورته وکړه.

لېوني مخ ومینځلی را غلی. پورته یې پام شو

"مرې که یې وژنې! دا قران شریف چا را اخیستی دی؟".

زۀ: "ما ولي؟".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ښه خبره ده. قران شریف وایه ډېر ثواب لري. عمل پرې کول ډېر ضروري دی. دا سې نه وي چې تۀ کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځیني ملایان". کلک یې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "ته څه پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې! ته څه خبر یې چې ته نه یې بیا زه څه کوم. په کومه طریقه چې ما اېښی وو هغه رنګه نه وو. څکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې. لېوني د خندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپېر وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو. دا سندره یې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که یې وژنې! یاره! ته خو هم سم دم لېونی یې. هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نه پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او ده هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی : "مرې که یې وژنې ! نیم ساعت پس لېونی په هوښ کښې راغلی. ما ته یې برګ برګ کتل بیا یې په وارډ کښې شا وخوا وکتل. مرې که یې وژنې ! زهٔ دلته چا راوستم".
ما کیسه ورته وکړه.
لېونی جانان: "ښهٔ ښهٔ. مرې که یې وژنې !".
څپلۍ یې په پښو کړې او ما ته یې وویل"
درځه مونږ هسپتال (روغتون) ته څهٔ خلاص یو. صالوجان څهٔ شو؟".
له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .مونږ درې سره له روغتون څخه راووتو.
لېونی کښېښستو پر مځکه یې څلور لیکې وکښې. یوه یې د ختیځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېدیځ په لورې چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرهٔ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خواته وه بیا یې اکوبکو پر وویله. ما او صالوجان پر خندل .
دهٔ اکو بکو پر هغه لیکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! بس دې خواته خو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور،خو وو د لېوني په لاس. دی مخکې مور،ور پسې شو.چې بند ته ورسېدو،ما خپل څادر خور (هوار)کړ، درې سره پر کښېنستو.

لېوني جانان:"موبايل راکړه". له صالو څخه يې هغه ميموري کارډ طلب کړ کوم چې يې د موبايلونو په دوکان کښې ډک کړې وو.ميموري يې موبايل ته واچوله ما ته يې وويل

"مرې که يې وژنې ! راشه ويې ګوره".

مسلمانه ! ميموري نه وه سمه ورا وه.ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو.يوې به وره اغوستې،يوې به ډوډۍ پخه وله،يوې به اتڼ کاو.

لېوني صالو ته وويل

"ته ولاړ شه دا يو څۀ شيان ستا د کتلو نۀ دي"

بيا يې يو دوې درې ويډيوګاني په را وکتلې بيا يې د هغه سړي د لور ويډيو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې مور،په هوټل کښې ليدلی وو.

ويډيو څۀ دا رنګه وه چې يو سړی نجلۍ ته وايي چې

"ته به د خان کره ځې او خان ته به وايې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زاری ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مۀ کوه، خدای ته وګوره ـ هر څۀ مي ستا و منل ـ دغه ناجایزه مۀ را باندي کوه"

.خو هغه څوان ورته وایي چې

"ستا عکسونه او وېډیوګانې په بازار کښي رسوا کوم ـ نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وایي

"اوف ! زۀ څۀ خبره وم چې تۀ به ما رسوا کوې ـ ما چې له تا سره هر څۀ کول په دې وجه مي کول چې تا را سره د وادۀ کولو قول کړی وو".

په اخر کښي یې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

یقین وکړه چې لاس او پښو مي کار پرېښودی ـ حق حیران پاته شوم چې یا خدایه ! دا څۀ وینم. د ستي مي ورته وویل

"بس بس بند یې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبایل پورته کړی له مځکي یې وویشتو ـ موبایل توتې توتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ جانان: "مرې که يې وژنې !

مرې که يې وژنې !

حقيقت دې ترخۀ وي. دلته دا سې هم کېږي".

بيا کښېنستو. زما خو يو د تولنې په کړۀ وړۀ او بل په موبايل هم زړۀ شين وو خو لېونۍ دومره راته ګران وو چې په هېڅ وخت مې نۀ شو خفه کولای. ولې چې لېونۍ زما په زړۀ را ننوتې وو- بې لېونې مې ځان يوا خې ګڼلې.

لېونۍ بند ته ورځرمه غرۀ ته وخاتو- صالو حيران حيران راته کتل- خود به يې دا سوچ کاوو چې موبايل يې ولې مات کړ- مونږ ليدو چې لېونۍ د غرۀ څوکې ته ورسېدو.

زۀ او صالو سره کښېنستو. صالو ته مې وويل چې "زړۀ مۀ تنګوه. لېونۍ دې څنګه يې کوې"؟

صالو په کم عمر دې ېر پوخ وو- د ژوند په ترخو او خوږو ښۀ پوهېدو- دومره باکماله او خيرک انسان وو چې ما او لېونې ته يې د ورونو غوندې عزت راکاوو.

لېونې په غرۀ کې په زوره نارې وهلې

"مرې که يې وژنې ! تولنه لېونۍ ده،

مرې که يې وژنې ! تولنه لېونۍ ده،

مرې که يې وژنې ! تولنه لېونۍ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې موږ ښار ته نژدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه يې لنډه لنډه کېده. پر ما يې غېږ وګرځوله

"مرې که يې وژنې ! خوا مۀ بدوه بيا زۀ بل موبايل در اخلم".

زۀ: "زۀ د موبايل په کيسه کښې هم نه يم خو په تا مې زړۀ شين وو. ما ويل چې دا سې نه وي بيا بې هوښه شې. دا سې مې هم نۀ يې پرېښې. تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې موږ درته کتل".

لېونی بيا په توپونو شو

"مرې که يې وژنې ! ياران زنده باد

، ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو. دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې

ور خلاص شو. نرسه بيا راغله. دۀ اتې واچاو.

د لېوني په کيسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شيان په سترګو وينې. د نرسې را تګ به دا سې بد رابانډې

لګېدو لکه ناګهانه چې يو څوک چيغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زۀ: "یاره! یو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښې تېشه ووهي".

لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته.

لېوني: "مرې که یې وژني! هغه خوار کی، او تۀ پیاله کومې خوا ګډ شې)

د څۀ خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.

لېوني: "مرې که یې وژنې! موږ ښار ته ورسېدو ــ موځي ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل یې ــ روغبړ وشو ــ دۀ د چای د پاره بیا د خپل سکمې هیندارې د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.

ما پوښتنه ځینې وکړه چې هغه ورځ بیا څۀ وشو؟".

موځي: "موټر یې ځای پر ځای وځرخاو، په غصه روان شو. ما ته دوکاندار ووېیل

"وروره! ااوردي توی کړې ــ تا دا څۀ کاوو ــ دغه شکر وکړه چې هغه خلک نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به هغو سوکان او لغتې درکولې هغه خوان به له سړيو سره راشي. خان خو دي په بې عزته کړی او اوس مونږ په بې عزته کوې".

چا به راته ويل چې

"غورزه خان باسه اوس به خلک در پسې راشي لاس تړلي به دي يوسي".

ما د دوی په خبرو غوږ نهٔ نيوو. لاړم هوټل ته مخ مې ومينځلی. پوره يو ساعت پس يو سپين ږيری سړی په موټر کښې راغلی، زهٔ يې د لاس په اشاره ور وغوښتم. زما د زړهٔ درب شو چې دوکاندار خو سم ويل چې وړي دي بيا مې بېرته له خان سر سوچ وکړی اوس خو هسې هم کښېوتی يې چې څهٔ وشي بيا به يې د حل لار لټوې.

زهٔ په دې سوچونو کښې وم چې په موټر کښې ورسره کښېنستم. سپين ږيري موټر سوکه سوکه روان کړ، تر بازار ووتو.

سپين ږيری: "زويه ! څهٔ کيسه وه".؟

ما ټوله کيسه ورته وکړه. دهٔ ويل چې

"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نهٔ ورکوي".

مسوځي: "هيڅوک ناصالح له موره نهٔ پيدا کېږي. تهٔ اختيار مهٔ ورکوه. موټرخيني ودروه چې دی غربت او درپدري ووينې په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری: "څهٔ ووایم ـ بچیه ! خبره خو دي سل په سله کښي سمه ده ـ زموږ له بې غورۍ زموږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څهٔ وکړم هرچا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی ـ وروره ! دا (لویي) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښي جنجال وکړی ـ ټول ځوانان سرهٔ او شنهٔ کېدل چې موځي وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څهٔ خواستۍ او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ویل د خدای بندګانو کـه مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موځیانو زامن پرتا سوخانان وي.

زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زهٔ به خپل زوی پوه کړم".

موځي: "تهٔ یوار ستا په موجودګي کښي ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین ږیری: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تاځه به معافي غواړي".

بېرته یې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم.دی روان شو.

دلته چای هم راغلې، موځي ماما پیالې ډکولې.

لبونی جانان: "مرې کـه یې وژني ! دا خو د ېر ښهٔ شوي دي خو دا یوه خبره د ر ځخه پاته شوې ده".

موځي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! هغـه دا چې کـوم کارونـه زمـوږ وو، هغـه اوس تا سـو کـوی او کـوم چـې ستا سـو وو، هغـه مـوږ کوو ـ د دۀ پـه خپلـه پـه نـوره کيسـه سرخلا سپدو".

موځي ماماوخندل

"لېونو ! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! د دې تـولنې خلـک ولـي تول شکي غوندي دي؟".

موځي ماماوخندل او لېوني ته يې وويل

"لېونو ! کوم ستېشن دي په ونيوو".؟

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! هغـه مخـامخ کوڅـه کـه دي پـه يـاد وي ـ د هغـه دېـوال سـايې تـه چې پـه تـک سـرۀ ژمي يوه سري ښځه کښېنوله".

موځي ماماوخندل بيايې ماته مخ را واړاوو

"دا سـي نـه وي چې تا سوشـکيان شـي ـ دادا سـي کيسـه وه ـ يـو وخـت مـي يـو سـړی لـيدو تېر شـو ، ښـځه ور پسـې وه ـ لــه جـامو دېـره خــواره ښــکارېده ــ دوه واړه ماشــومان ورپسـې وو ـ يـو هلـک بلـه نجلۍ وه ـ يـو ماشـوم يـې پـه غـوځي (غېـږ) کښـي وو ـ پـه هغـه مخـامخ کوڅـه کـې يـې ښـځه او ماشـومان پـه سـاړۀ ژمـي وسـايه تـه کښـېنول ـ دی په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ـ له ځان سره مې سوچ کاوو چې

"ته دې خرۀ ته ګوره ـ ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو" ـ ما چې مخ را واړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وو.

زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دې خرۀ ته ګوره چې د لېوني رېغ مې تر غوږ شو.

وهغه غټېوکې ماشوم ته یې وررېغ کړ ـ هغه ترکې وچکې ماشوم، پوزه یې بشېدله، په کړېېدلو زامو راغلې ـ لېوني یو څو خوږې ورکړې ـ دا واخله ته او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.

بیا یې ما ته وویل

"مرې که یې وژنې! څومره بې سوچه او بې پروا خلګ دي ـ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول ـ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې کښېنوه ـ نه په ښځه کښې دومره زړۀ شته چې له دې ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني ـ د لېوني لا خبره په خولۀ کښې وه چې هغه سړی راغلی

"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنـې ! ښـځې تـه نـهٔ، ماشـومانو ته".

سړي لاس له خولې واخيستو

"دلګانو تاسو مورا او خور نهٔلرې؟".

څهٔ چې يې پرخولهٔ ورتلو هغه يې راته وويل.

خلـګ را تـول شوـ هغـه سـړی يـې پـه زوره بوتلوـ تولـو لېـونی ملامتـاوهٔـ سـړی خلګـو روان کـړی وو، دهٔ پــوچ ردويل.

لېونی ولاړ وو ويې خندل

"تهٔ اوس له دې راندهٔ اولسه ګيله څنګه کوې".؟

نـهٔ د هغـه سـړي چـې پـوچ رد يـې ويل،نـهٔ د ښـارد خلګـو دې تـه فکـر وو چـې دا خـو لېـونی دی ـ پـه دې خـو خـر هـم پـوهېږي چـې لېـونی دی ـ تـهٔ د دهٔ بېـر سـر،بېره ږېـره، څيـري جامې بيا هغه پوچ رد وايي.دی خاندي.

پـه دې وخـت کښـي هغـه ځـوان هـم راغلـی چـې لـه مـا سـره يې جنګ کړی وو.له خلګو يې پوښتنه وکړه.

يو ځوان کيسه ورته وکړه.

ځوان: "دا خـو دونـي کيسـه ده هـم نـه ـ دا لېـوني خـو ښـه کـار کړی دی".

مـوڅي مامـا ماتـه سـترګه ووهلـه ـ مطلـب دا چـې دهٔ تـه ګـوره ـ پـه دې وخـت کښـي هغـه ځـوان هـم راغلـی پـر مـوڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې لاس وګرزاوو روغبړ یې ورسره وکړ- موږ هم روغبړ ورسره وکړو- دی کېنېنستو موځي هم ښهٔ عزت ورکړ.
ټول دوکانداران حیران وو چې دا کومه کیسه ده — موځي ماما د دهٔ پاره چای را وغوښتې — دی خاموشه وو موږ ته یې حېران حېران کتل.

موځي: "تر دې کیسې پورې یوه بله د خپل کور کیسه درته کومه- زموږ یو نږدې قریب وو- هغه ته زما سکه د اکا لور ناسته وه- د وادهٔ یوه میاشت پس نجلۍ کور ته په شپو راغلې وه، موږ ته یې ویلي وو
"ددې سرې خو پر ماشک دی وایي تهٔ په موځي توره یې".
موږ یې راغله ما ته یې ویل
"تازکه! له ځانه سره پام کوه- د نجمې مېړهٔ د پرتور زړی سړی دی- دا سې نه وي څهٔ تاوان در وه نه رسوي".
ما ورته وویل
"خدای به هر څهٔ خېر کړي- تهٔ کورته لاړه شه او نجمې ته اطمنان ورکړه- ځان مهٔ پرېشانه کوه".
په سهار مې د نجمې مېړهٔ چې زما اخښي کېدو پیدا کړو ورته ومې ویل
"نجمه که زما د کاکا لور ده خو خور مې هم ده- دا تا اوس کوم دول شروع کړی دی- بل وار چې دا سې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خورا او مور لري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پر لمن به تور داغ نۀ وريږدي.
هر څۀ چې مې ورته وويل د سړي تر خولۀ يوه خبره نۀ را ووتله".

موڅي ماما چې دا کيسه پای ته لا نه وه رسولې چای راغلې ـ هغه ځوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موڅي ماما ورته وويل
"تۀ مېلمه يې".
ځوان په ځان کښې ورک وو لکه چې بل ځای يې دا سې مجلس نه وي اوريدلی ـ ليوني چې د چای د راتلو په وخت کوم ټوپونه وهل ـ ځوان دومره وخندل چې له ډېرې خندا يې په سترګو کښې أوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له ځوان څخه د نامۀ پوښتنه وکړه.
ځوان: "نوم مې بريالی دی. ستا نوم؟".
صالو: "صالوجان".
بريالی: "ماما ! د لېوني ټوپونو خو ستا کيسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خور دي نۀ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو موږ ټول په سترګو وينو چې ترېرونه وترلو ته څرخېږي (نڅېږي) ـ د جهان خلګ د اکا له لور سره وادۀ کوي ـ دا ستا څۀ رنګه کيسه ده؟ ـ زۀ نۀ شوم پوه". ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موقې: "زما بابا دوه ودونه درلود- زما د مور او پلار ژوند سره تریخ وو- زما پلار زما پر مور هیڅ کله هم تهمت نهٔ وایو- یو ورځ یې زما مور ته ویلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي- قسم در سره کوم- طلاق در کوم خو په یو شرط- پر هر سړي چې ته لاس کښېږدې هغه سړی به تا په ورین تندي قبلوي.

زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس ېښې وو- بابا په هغه وخت د مولوي صېب په حضور کښې له خادم سره مخامخ کړې وه- د دواړو خوښه وه- بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.

مورکۍ یو څهٔ وخت زموږ د یو بل همسایه په کور کښې اوسېده- اخر یې مولوي صېب له خادم سره نکاح ور تړلې وه- زهٔ یې هم د جومات د خادم کور ته ور سره وړی وم.

کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو یې زما پلار ته ډېر پېغورونه ورکړي وو چې

"د پښو ماینه څوک وچا ته کښېنوي- پوزه دې را پرې کړه. دغه هلک دې ولې ورکاوو"

بیا یې زهٔ خپل کور ته وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه څکه له ادې سره پرې ییښې وم چې زۀ پر تې وم- دوی وای چې
"کله کاکا تۀ له مورکۍ څخه وړې نو هغې د ډېرې چیغې وهلې. د خدای رویونه یې ورته کرزول".
د هغو چیغو با وجود هم کاکا ظالم له ادې څخه جدا کړی وم بیا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې شیدې راکولې- دغه رنګه زۀ او نجمه په یوه غېږه او یو ځای کښې سره لویان شوي یو- اوس خوښه ستا ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".
بریالی: "ښۀ ستا بابا خو کمال کړی دی- دا سې خلک خو د ډېر کم پیدا کېږي".
دروازه خلاصه شوه، ترسه راغله، زما او د لیوني کیسه یې بیا سره را پرې کړه.
لیونی: "مرې که یې وژنې! بیا راغله. لچې ملایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې ويل چې"ډېر مه ږغېږه. پردماغ بوج مه راوله".

په حقيقت کښې مې نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"ته دغه وګوره. په سترې زه يم.لارې دا ورښيي".؟

تر ورۀ د وتلو په وخت کښې يې راته ويل"ډېر يې مه ږغوه. دی که لېونی دی ته خو پرسود يې.د نشې ستن مې ورلګولې ده.ډېر يې مه تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.

لېونی را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړې.پر پُونده وڅرخېد و"لېلو لښته ده".

لېونی: "مرې که يې وژنې !ته د دې خبرې پرېږه.د نشې ستن مې ورلګولې ده ،له ما خپلې کيسې وغواړه چې درته کوم يې. مرې که يې وژنې !ما څه ويل؟".

ما د کيسې پای ور په ياده کړه.

د ده کيسه شروع کړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې !دبرياليې له خبرې سره موږ ټول له هغه خايه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېونی په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنې پاته شو. ماخوستن ور وتکېدو چې ور وتم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی. ډېر غصه معلومېدو. چای مې ورته راوړې دۀ وویل "ځوانه ! زۀ خو د بازار خلکو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دې تر ځان لەلویانو سره ګرځي او بل له هغه لېوني سره؟.
صالو ته چې ووایم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي.
وروره ! دغه هلک پوه کړه او له ځان سره یې مۀ ګرځوئ".
زۀ: "کاکا ! تۀ دا راته ووایه چې صالو مخکې ښۀ وو که اوس؟".
کاکا: "ځوانه ! که حقیقت درته ووایم د اسمان او مځکې فرق یې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور، خور او ټول کور ځیني خوشاله دي".
زۀ: "کاکا قسم نۀ در سره کوم خو دا باور درکوم چې مور که ستا زوی ته ښه نۀ ور رسولو، بد هم نۀ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو ترېخوا ښۀ دی بیا راتلې ولې".
کاکا: "زویه د خلکو دې زوی مړشي تېرېې ایستم ! ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو، زه بالکل مطمئنه شومه. خلګ چې څۀ وایې، و دي وایې".
د صالو پلار مې ښۀ په خلوص رخصت کړ. کور ته راغلم ویدۀ شوم. سهار چې مې چاې وڅیښلې ښۀ په تسلي بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موڅي ماما پر تره ناست وو.د موڅي ماما پښتۍ پرته وه دی نۀ ښکارېدو. موږ راغلو د دۀ انتظار مو کاوۀ. ناګهانه د لېوني بږغ شو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وړوکی کالی يې خوراوۀ خندل يې "لېونو! بيا دي څۀ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! له ما سره تر را روانې جمعې پورې کار مۀ لرئ.ما په ښار کښې بد شروع کړي دي.کله يو په سوک وو هم کله بل، کله د يو موټر شيشه ورماته کړم کله د بل ،کله څۀ وکړم کله څۀ".لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

موږ يو ساعت لا هلته ناست وو بيا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلګ يې خوږنه کړي يا له خلګو ور پېښنه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زۀ او صالو د موڅي ماما ترې له هره ورځ راتلو. کله کله به بريالی هم راغلی خو لېونی نۀ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زۀ او صالوجان هوټل ته لاړو ،ما د لېوني ګپې ورته کولې دۀ خندل.اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګړی غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".

زه:چېګړی ته مې وکتل."نه د مولوي صېب ګړی نه ده غلته نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړ شو داسې نه وي لېونی راشي بیا مو نه پرېږدي وایي به په دې ښارکښې د جمعې لمونځ نه کېږي".

له دې وروسته موږ هم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښارکښې روان شو۔ سوکه سوکه تلو په ښارکښې به د جمعــــــې د لمانځـــــــه پــــــس د ېـــــــر رش وو ـــــــــ د موټرسائیکلانو ،موټرانو ،رکشو هارنونه او د خرۀ ټانګو به اکثره سړک بند کړی وو۔د ښار زورورو به ورته پوچ رد ویل دوی به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې ، خپل خرۀ به یې وهل،هلې ځلې به یې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زمرغو او بل خوا د زېړی والا ږغونه هر شی په پنځۀ پنځۀ . چا به ویل ارزانه شوې کېلې ،چا به د یوۀ شي نارې وهلې چا به د بل شي۔

له بلې خوا به د موسیقي ږغ وو ،د ېر خوند یې کاۀ۔د دې ټولو ږغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو ،زۀ پکښې ورک وم۔و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې اوبلې خواته موکتل د لېونی په انتظار وو.

دلته مو لېونی په نظر شو راروان وو. د لېوني ترړارسېدو له مخه يو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډبره يې په لاس کې ده".لېوني د دۀ له ناري سره سمه ډبره راخلاصه کړه . له موږه لرې ولګېده

لېونی چې تر موږه راورسېدو ، له موږ سره يې روغبړ وکړ.

لېونی جانان: "هغه ورځ چې يې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.

لېونی جانان: "مړې که وژنې !هغه سپين وېګن وينې سرچې يې د ووږولـه ګونيـو ډک دی، هغـه تـه وخېـږئ .ورتـه ووايـاست موږ منوجان کلي تـه ځو.لـه بندوال سره مو کار دی".

موږ هم هغه وېګن ته وختو،وېګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته ور وګرزېږه ګونۍ کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمرلوېدو چې استاذ وېګن ودراوو پر موږ يې ږغ کړ.

استاد: "هغه دی د بندوال کور".

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را کوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو، و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "موږ؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې! دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلګو مخونه پټ کړي وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلګو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسې پرېښودی، موټر مې وخغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو موږ ورپسې چې ورسېدو، بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندې چارپېره سرې نالی

بولنه لبونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو يې تکې سرې پردې ځړېږي".
د بندوال د دوباره راتلو سلام زۀ د خونې له ننداره راغبرګ کړم.
زۀ: "چې د دۀ له کتابتونونو سره سم مې دا خبره وکړه. ياره بندواله! په دې سارا کښې دا عکسونه دا سپين ږيري او ملايان پرېږدي؟".
بندوال: "ياره! يو څۀ وخت ډېر ور سره په تکليف وم بيا څۀ ښۀ شوم چې ملايان خداى را وشرمول. يو سپين ږيرى پلار لرم هغه دې خونې ته نه راتلو. يو ورځ مې پلار ښار ته بوتلى هغه په ښار کښې لګېدلي د ملايانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه يې وليدو بس په کراره شو".
زموږ خبره لا نه وه خلاصه د بندوال پلار چې لکړه يې لګوله خونې ته راغلى، موږ ټول ورولاړ شو. له روغبړه پس بندوال ترلاس ونيوو، بالښت ته يې کښېناوو. کاکا چې ساه سمه کړه دوباره يې پياله هريوۀ سره روغبړ وکړو. په کاکا پسې د ستې ډوډۍ راغله. له ډوډۍ پس په ګپه ګپه کښې، هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترګو راکښلې وې، د خپل پټکي په څاک يې پاکولې.

تولنه لبوني ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبوني جانان: مخ ورواړاوو.
"مرې که يې وژنې !کاکا !دا ملايان وايي دا ځيني تولنې مور خور نه لري، نه تر له مالومېږي. ستا څه خيال دی؟".
کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې. "زويه ! څه خبر يم. خدای دې په دوی کوي، مورې خو نه دي ليدلې".
زه: چې ورغبرګه مې کړه. "کاکا !بيا هم ستا زړه منې چې که مور، خور يا لور په لاس ورغله لاس نه تراړوي".
کاکا: چې و بالښت ته ځنګ وهلی وو راپورته شو.
"زويه ! زمونږ يقين دی. ولې ملايان دروغ نه وايي. ملايان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لبوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو. "مرې که يې وژنې ! مونږ کله ويل چې دروغ وايي . مونږ وايو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلک پوه کول نه غواړي. دا مونږ منو چې ملايان څه وايي هغه حقيقت دي. ليکن دوی مونږ داسې نه پوه کوي لکه دا اوس چې زه په دې خبره اولس پوه کول غوارم".
زه: چې خبره بله خواته واړوله. "کاکا !د دې غارې به څومره وختونه کېږي چې وايي

تولنه لېونی ده   عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی یې بل کړی اور
یوار یې لور راسې بیا مور

کاکا: موسکی شو۔"زویه! دا غاړه به زیام (زۀ وایم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا! تۀ دراوی ښۀ کار بولې که بد"؟

کاکا: "زویه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی۔هغه بیا تاسو پرګوری ما په خپله کړې ده،زۀ خو یایم ښۀ کار وو۔ اوس په دې هم پوهشوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی۔په هغه وخت کښې به ضرور یو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده۔زۀ د خپلې دراوی ذکر ځکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی۔کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه یو کال کېږي وفات شوه۔زۀ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بیا تر سهاره لاس ورورل پرما داسې دي لکه له موره سره زنا۔پخوانی خلګ څۀ لېونی نۀوو،نۀ دومره بېغېرته ووچې لور یا خور به یې له بله سره شپه تېروله،دی به په خبر هم وو څۀبه یې نه وویل۔

زویه! زما په خیال د دراوی اثر به نورو خلګو ته هم له موره څه ورغلی وي۔ستاسو که نه دي په یاد زما خو داسې په یاد دي

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیې کور پروت.څوک د نرزوی وو چې ودې کورته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد ہوالی نه وې نه د اوس په رنګ پردې وې .زمونږ ښځو له مېړو ، پلارو او ورونو سره سم کار کاوه .لوڼه،واښهٔ او بوټي، له بېخي لرې لرې به یې اوبه راوړلې .پردې ښځو چا پېرداري کوله .دا یې ښکاره مثال دی چې زمونږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې ګرځي .شته د نرزوی چې په کږو ورو ګوري.

دا اوس زمانه په چارد ہوالی او په پردو ښځې راګرځوي.زهٔ هره ورځ له دې خپله سره اړیم چې په د ہوالو ښځې نهٔ راګرځي .له څانه د سړي زامن جوړ کړی ـ دې ته بېخي حېران یم چې دا ناروغي زمونږ ټولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څهٔ ګړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل ."زویه ! دا زما تجربه ده چې د مېړهٔ په ښځه بروسه نهٔ وه .د ښځې په مېړهٔ بیا ښځه په پردو او د ہوالو نهٔ راګرځي دا یاد ولرئ.

زهٔ حېران ودې ته یم چې دا بلا دودونه له کومه راغلو،چا راوړو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اورېدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلک وو،وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوې برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کار ته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته .په دراوې کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې .دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله ، وسیله او ایمانداري.دا په دراوې کښې وې.

دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوې برکت دی".

د دې خبرې له ختمېدو سره سمه

کاکا: خپله لکړه ورکش کړه."زویه! ما ته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".

بندوال تر لاس ونیوو کورته یې بوتلی.له هغې خوا چې راغلو زمونږ د پاره یې د اغوستلو کالی(بسترې) راوړې،دی بېرته لاړی.

لبونی: "زۀ ستړی شوم یوار اتڼ کوم".

دۀ چې اتڼ ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله .دی ځای پر ځای ویده شو ، زۀ هم ویده شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وتکېدی، ور مې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې! الچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې! کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اودسونه لمنځونه مو وکړل. بندوال ښې د شیدو مستې چای، کوچې ښه توده ډوډۍ راوړه. چا اوله پیاله څېښلې وه، د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه. د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه. بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي، لېوني یې لاس ونیوو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! څهٔ کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونی جانان: چې ويې وخندل."مرې که يې وژنې ! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خدای دي وکړي چې غوا پر ولاړه وي".
پر دې خبره موږ ټېخې د پر وخندل. وروسته
لبونی جانان: بندوال ته مخ ورواړاوه.
"مرې که يې وژنې ! ستا څه خيال دی زموږ مور، خور مالومه ده؟".
بندوال: چې پياله په لاس کښې وه، ويې خندل.
"ته بل کار هم لرې. دومره وار خو وکړه دا چای وڅيښو يا يو سګرېټ وڅکوو".
لبونی جانان: "مرې که يې وژنې ! موږ ولاړيو تولهورځ خو به تا ته نه يو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راکړه".
بندوال: پياله کښېښوده.
"ښځه نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه تولنې هم لري کوم چې دا ازادي بنيادي بشري حق ګڼي. مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغې ګڼي. دا خو هسې زموږ خيالات دي چې په کومه تولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو ټولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړې ورکول کېږي . ښځه او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته دراوی بې عزتي نه ګڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نه شرمېږي چې یو بل ته څرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زمونږ په ټولنو کښې خو بدمرغي دغه ده زده کړې خو بیخي لرې خبره ده.د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي. ټوله ورځ مو د ېر عزمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.مونږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لونې او خوندې تښتوو ،پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې ټولنې غلۀ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مۀ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای، د بل د پاره مۀ وای .د دې ټولنې د غلۀ په غلا کښې ډېره حصه د زوروړو وي. بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر خاندو ،میا پرېږه دا خو یو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. یو د بل سره په نفاق کښې یو د بل په بې عزتې پسې یو.

ملایان مو هم د دین په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلګ څنګه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې یو د بل دروازې مۀ ټکوئ. یو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وایم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوې،د ساینس د ترقۍ لارې خو یې خپلې کړې دي. ساینس خو یې د ژوند لاروې وکړه. موږ خو نه د دین شو نه د دنیا شو.

دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دې نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېندارې دې هم نه را ګرځو.

ستا څۀ خیال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بیا زموږ وبچیانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".

لېونی جانان: ولاړ شو څپلۍ یې په پښو کړې.

"مرې که یې وژنې! د دې یوۀ سوال ځواب لا راکړه.دا ملایانو چې د سکول مخالفت کولی. اوس څۀ وشو چې په خپله یې سکولونه خلاص کړو.د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلګو ته وایي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړي چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څه کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګنی که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد ښودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بدمرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل ځکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لبونی جانان: د رواښېد و هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو دا سکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. اوستاذ، استاذه، ماشوم او ماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راغي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د ېر راته وويل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ.
ښۀ به د زړۀ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخیست. ښار ته راورسېدو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! زۀ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".
زۀ: "څۀ چل به کوؤ؟".
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! زۀ به وسرې سرې ته درېږم ورته وایم به چې ملایان وایي د ځینو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.
تاسو یو څو قدمه شاته راځئ که یې ښکنځل راته کول یا یې پر ځان بده لګوله، تاسې به ورته وایاست"لېونی دی".
زۀ چې ومې خندل. "یاره ! نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی یې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پوري کلي کښې نن واده دی زۀ یې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دودی له به ورشوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلګ خو ما پېژني،تۀ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زۀ له خلګو څخه په خپله طریقه کوم.تۀ به خاموشه کېږې".
لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نۀ وو چې څۀ کېږي څۀ نۀ خو دې لېوني زوی مرې زۀ په دې بلا اخته کړم. ورغلو،دسترخوانونه خوارۀ وو،ډوډۍ شروع وه. مونږ لاس ومینځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه.ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل"په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلې یې هم دې ښۀ وکړل.ګني سلام مې درځخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول،ځیني اتڼ ته ووتل. زۀ، صالو،لېونی جانان او یو څو سپین ږیري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څۀ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې ځخه شروع وکړه خو زما طریقه له لېوني ځخه بېله وه.

ناني اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.

زۀ: "ناني کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اړه ده بېخي ترډېره د شپې خوب نۀ راځي".

ناني کاکا: چې له بالښته را پورته شو"لکه څنګه؟".

زۀ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".

ناني کاکا: پر ږیره لاس تېر کړی ویې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تۀ لېونی یې دا کوم اول وار دی،داسي کیسي خو په موږ کښي بېشمره شوي دي.د توري تیاري د یاری خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څۀ خبر دي".

په دین ګل اکا کښي زما نظر وو چي ناکراره وو کله به ماته د خبري وار راشي چي کله د خبري وار ورغلی نو په خبرو یې داسي پیل وکړو.

دین ګل: "نانیه ! هغه خو به په تیاره کښي وو.اوس چي یې د پلار له موره سره یاري شي لور یې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چي بیا یې کورته په سپینه ورځ ورتلای شي".

وار د ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه نانیه ! داسری له خدایه وېرېږي څکه یې په دې کښي سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا یا نو قام ته بېخي شاورته کړه.د دۀ تر دې خبرې پوري یوه خبره را په یادشوه. هغه ورځ مي په ښار کښي ملا تاجک ولیدي".

نانی کاکا: "کوم ملاتاجک؟.

ملک کاکا: "یاره ! هغه ملا تاجک د ېر ښایسته اذان چي یې کاوو بیا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښي ولیدو.ما څۀ پېژندلی دۀ روغبړ را سره وکړو.ما پوښتنه څېني وکړه سریه چېري ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولې مشرانو څهٔ ګناه کړې ده؟".

دهٔ وویل"ملک کاکو ! څهٔ درته ووایم؟".

"ما ورغبرګه کړه بیا هم".دی یو څهٔ وخت چوپ ناست وو سر یې ځړولی وو.ما بیا پرېږغ کړو "ولې ملاجانه !"

دهٔ وویل"یاره ملک کاکو ! دلته دري قانونه دي.یو ستاسو دود و دستور بل د ملایانو شرع،دریم د حکومت قانون چې په کوم یوهٔ کښې ستاسو ګټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال: که لور ور کوی یا زوی ته واده غواړې له یوهٔ هم پوښتنه نهٔ کوي".

ما ویل"دا خو څهٔ بده خبره نه ده".

دهٔ ویل"که بده خبره نه وایه نو زهٔ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرګه کړه"زهٔ نهٔ شوم پوه".

دهٔ وویل"زما پلار ما له واده زمابېخوښې غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د هر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دهٔ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نهٔ کېده".

ما ورته وویل"بیا دي څهٔ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ ویل"پرې مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نهٔ دی په کړی".

د دهٔ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ شو"خدای خو دې هغه وخت راولې چې زموږ خوندې او لونې په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څهٔ، هر څوک تر مړوند نیولای شي".

دروازه وټکېده زهٔ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېوني: "مرې کـه يې وژنې ! يـو خـو دغـه ترسـه لېـونۍ زمـوږ ګرده کيسـه را ګـډه وډه کړي۔ ښـۀ نـو مـا ويـل چـې د وادۀ څخه راغبرګ شوو نو لېوني تر موږ مخکې چابک چابک روان وو۔ داسې ورک شو لکه تاچې نۀ دی ليدلی بيا موږ هم نۀ دی ليدلی.

پوره نولس ورځې لېونی نه وو۔ موږ به موڅي ماما تـه راغلو د لېوني بې ديده بـه بېرتـه رخصت شو۔ موڅي ماما بـه يـو څۀ د لېوني څۀ بـه يې خپلې خبرې پـه ګډې کړې۔ داسې کيسې بـه يې کولې چې سړي بېخي يقين نـه شـو پـه کولای.

مثال لکه دا کيسه

"زۀ يـوه ورځ لـه دوبۍ څخـه پـه جهـاز کښې را روان وم۔ دا زمـا اول وار وو چې پـه جهـاز کښـې مې سـفر کاوو۔ ښايسـتو ښايسـتو نجونـو پـه جهـاز کښې خـذمت کاوو۔ يـوې وماتـه بېخي د ېر خوندرا کړی۔ واريـه نـه وو مـا بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په خوا وکتل. د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سرجي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کورودان".

د جهاز والا ټول مسافر ماته دېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي ـ ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خدای راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو ـ ټول مسافر وار خطا وو ـ چا ژړل، چا کلمې ويلې ـ ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سرجي ! څۀ په کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه ـ پاته رسۍ مې پراوړه وا ړوله، په جهاز کښې سوکه راروان شوم ـ ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو. د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې.

ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه. رنګ یې تک تور شوی وو. ما ول پانه را واخیسته.

نجلۍ: "مهٔ کوز یږه".

"چې تول مري یو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم. نورو خلګو رسۍ ټینګه نیولې وه. په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د ټائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم وروره! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونیولم، تول خلګ راغلو داد یې راکړی. جهاز روغ رمټ پر هوایي ډګر کښته شو. ماته یې کرایه بېرته راکړه. افسرانو نورې پیسې هم راکړې. سواریانو هم روپۍ پر راغوځولې او هم یې دعاګانې راته کولې. عکسونه یې را سره اخیستل. په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ څلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخیستل بیا یې له ما څخه ادرس طلب کړو.

بېخي دېر وخت پس د چا هغه د جهاز کیسه په یاد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین دوکاندار را ږغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".

ما چې لیک راوخیستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پر یو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو - اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښېښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلي وو - مور پوهېدو چې موځي ماما په عکسو والا جوړ کړي دي - د دهٔ سریې د یو بل سري پر سر لګولی دی.

د ډېرې خندا څخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې - موځي ماما ویل "اوس زهٔ د لېوني پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".

مور له موځي ماما څخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول - ما پر مروند وپېژندې چې لېونی دی.

زهٔ: "ها لېونو!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ زما له سترګو لاس لري کړو- دومره کلک يې مچ کړم چې کله مور هم نۀ يم مچ کړی.

زۀ: "چېري وې لېونو ای اوس کار دی چې تا وکړی؟".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! بس نور مې مۀ ژړوئ، ملامت ،ملامت، ملامت يم".

چای مو ورته را وغوښتې دی بيا يو وار پر پونده وڅرخېدی - مور د ماما د جهاز کيسه ورته وکړه دی پر مځکه غزېدلی پروت له خندا شين شين کېدو- په دې وخت کښې بريالی هم راغلی- مور هم ښۀ په تپاک له بريالي سره روغبړ وکړی.

بريالی: "ماما ! که ستاسو خوښه ده د رځئ نن صحراته لاړ شو- چکر به ووهو ،ښکار به هم وکړو- يو ساعت به سره وخاندو- په څۀ بلا مو کښېستم بې له تاسو په خدای که نۀ کور خوند راکوي،نۀ بازار ،نۀ نور ياران- د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وايي چې لېونی شوی يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورته وایم ښۀ دی چې لېونی یم-چرسي او شرابي خو نۀ یم-دوی وایي بس پرېږدی یې دغه خپل ژوند خرابوي".

موخي ماما ورسره خوښه کړه-زۀ، صالو، لېونی او موخي ماما له بریالي سره په موټر کښې سپارۀ شو-زما پکښې خیال وو چې د بریالي پلار مور ته کتل چې مور له بریالي سره موټر ته وختلو-د دوی او بریالي پام ورته نه وو.

موټر چې څنګه روان شو بریالي مېموري ورواچوله وېل یې"دا ښۀ په غور واوری" چې څنګه بدله شروع شوه

.

لېونی جانان: ورغوته شو مېموري یې بېرته را ویسته "دا پرېږدئ-د دۀ تر ږغ خو زما د اردې ږغ هم ښه دی".

لېوني ناتراشه غاړې شروع کړې-د یوې غاړې سر د بلې پاي.لکه.

که له کښې یې که له پاسه

ګرانه مرۀ دي زورور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یې نوري هم وویلې. واقعي هم د لېوني ښځه ډېره ږغ وو. موږ خندل دي لګیا وو خپلې بابولالي یې شروع کړي وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله. پر اسمان نرۍ نرۍ وریځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو د باران په نري پشم ناوده کاڼي به ځلېدو. ښځې د پر خوند یې کاوو. خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل اړخ د کړکۍ ښیښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنیغزیان ښکارېدو. اوښان، کوچیان او رمې د پر خوند یې کاوو. یو ځای یو شپانه پر ډبره ناست و، شپېلۍ یې ږغوله.

لېونی جانان: "موټر ودروئ".

بریالي موټر ودرولی. موږ هم را کوز شو. لېوني له شپون څخه شپېلۍ واخیسته. دا سې شپېلۍ یې وږغوله چې موږ حېران حېران ورته کتل. شپانه په شاه یوه د شمسي وره ښیښه هم اخستې وه.

بریالی: "دا ښیښه څه کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالی: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نهٔ!".

بریالی: "بیا نو څهٔ د پاره موبایل ګرزوې؟".

شپانهٔ وخندل ـ زمونږ سر خلاص شو چې شپانهٔ د عکسونو وېډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالی: تهٔ ښکاره کړه چې ویې ګورو ـ څهٔ رنګه موبایل دې دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

په دې خبرو خبرو کښې یې له ساده شپونکي سره داچل وکړی.

بریالی: "دا دې په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څهٔ ساتلی مګ مې پې ورکړو".

بریالي په دې وخت کښې د ساده شپونکي مېموري تو له خپل موبایل له را اړولې وه ـ بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړی.

لېونی پر پونده وګرځېدی "واوړه راواوره په بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ له شپون سره خدای په اماني وکړه ـ بېرته موټر ته وختو ـ هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بيا مې تر ننه پوري دومره نه دي خندلي ـ ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د بريالي له موټره کوز شو ـ ټول له موڅي ماما سره شپې ته لاړو ـ دا بله ورځ کورته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم ـ کور مې څهٔ کار وو ـ دريمه ورځ صالوجان کورته پسې راغلی، زهٔ هم بازار ته ورسره راغلم ـ موڅي ماما هم ګيله من وو ـ ما هم خپله حال ورته بيان کړ ـ موڅي ماما د هينداري په رنا هوټلي ته د چای وويل ـ چای راغلې موږ وڅيښلې ـ ټوله ورځ مو پر بريالي او لېوني خندل. ماخيګر کورو ته سره لاړو.

د شپې يو د موټر سايکل والا د موڅي ماما کورته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره راسره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي ياران څوک دي چې له تا او له دهٔ سره يې ناسته پاسته ده".؟

موڅي ماما: "خير خو دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی ـ زه د هغه لېوني زوی مړي ماما یم ـ ښن مې د زوی واده وو ـ زما له یاده وتلی وو ،لېوني ته مې د واده ست نه وو کړی ـ خدای خبر له کومې خوا راغلی ،د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زه که دي نه وای را غوښتی پروا نه وه ـ دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي.

تر کومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم دوډۍ راښخه وخوري ـ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي"ـ وروره ! په عالم کښې یې رسوا کړم ـ دغه یاران به یې راشي".

د ستي یې بریالي ته ټیلیفون وکړ هغه هم راغلی ـ بریالی له مخه ماما یې راپسي وو ـ موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کورته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورزاوو ـ پر یوه پښه وڅرخېدو "ماما ! کارتوس خو راکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښې کارتوس نشته ـ مري که يې وژنې
! یاران زنده باد".
پـردوی هـم لکـه لمـر چـې راوخېـژي خوشـاله شـو ـ
لېوني مـوږ لـه خلګـو لېـري پـريـو هوارخـای بـې کـالي
کښېنولو ــ مامـا خـواريـې د پـرورتـه وويـل"دا
مېلمانـه کـالي تـه راولـه" ـ داخبـره بيا پـه لېـوني چـا
منله.؟
مامـا خـواريـې د لاس د مينځلـو اوبـه پـه خپلـه
راوړې.
لېـوني جانـان: "مـوږ دا سـتا غوښـې نـه خوروـ مـوږ تـه
پياز په غوړيو کښې را سرهٔ کړئ".
مامـا يـې سـرهٔ کـړي پيـاز راوړل،دوړي مـو وخـوړه ـ
لېـوني جانـان: "يـارانو ! ورشـئ دوی بـه غلـه وهلـې
وي،خپلـې پوښـتنې کـوئ ـ زهٔ بـه دلتـه يـو ګـړی اتـڼ
واچوم".
لـه دوړې پـس راغلـې ترخـې چـای مـو لـه ناسـتو
خلګـو سـره څېښـلې پـه خبـره مـې څـهٔ داسـې شـروع
وکـړه ــ "يـاره ! هغـه د چـا خبـره چـې(نـه دې وژلـم د
پلانکـي مـړه اوښـه دې پـه راليدلـه) دا اوس څنګـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه ـ دا نجوني وګوره چې تښتېدلي هغه هم له هغه سره چې بل واده يې هم وي ـ دا نور خلګ بيا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنيو دي له يوه او بله ځايه ښځې راولي ـ هغه هم يو يو نه په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور څنګه ترله مالومه شي يا دا چې د پلارېې له يوې ښځې سره ياري وه، زوی يې لور وتښتوله او بل زوی مور ته خلګ بياي،ورور خور ته ، پلار لور ته، اکا وريرې ته ،تربور ترلې ته ـ دا هم وينو هم يې اورو.

نن پلاني ښځه پرېښې ده،نن پلاني ـ که پوښتنه پسې وکړې وايي به موبائل يې ورسره نيولی وو ـ يا پلاني له خوره سره موبائل نيولی دی د پلاني په زوی پسې ګرځي ـ تول يې هم په سترګو وينو هم يې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ ږغ وويل "چېري دي د دې تولني ملايان،خانان، پيران او فقيران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا بـه تاسـو تولـو اورېـدلي وي ليـدلي كـه مـو نـه دي".

چا سرو ښورا وو چا"هو".

اوس چې هـر چـا داسـي يـوه كيسـه اورېـدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلگو ته كوو".

رفيق:"ستا په دې كښې څۀ مقصد دى؟".

زۀ:"يـو مقصـد مـې نـه دى ــ دا گـورم چـې څـوک رښتيا ويلاى شي كه نه. اول وار زما دى.

زمـوږ يـو لـرې قريـب دى ــ زوى تـه يـې وادۀ وغوښتو ــ هغـه هـم د خپـل ورور لـور چـې كلـه يـې نجلـۍ را وادۀ كړه، هلـک ولـوړل كـه زۀ نجلـۍ خپلـې خـونې تـه راپرېـږدم ــ كـه بـه هلـک تـه د نصـيحت د پـاره څـوک ورغلو، هلـک بـه ويـل"زۀ دا نجلـۍ څنگـه وكـړم ــ د دې لـه مـور سـره مـا خپـل پـلار ليـدلي دى" ــ هغـه هلـک كـه هـر څـو وخـت تېـر شو له خپلې خبرې نه واوښتو. نجلۍ يې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله كيسه راته وكړى".

يـو سـاده سـړى چـې لـه مـوږه لېـرې يـو بالښـت تـه ناسـت وو، د چـاى پيالـه يـې پـه لاس كښـې وه پټكـى

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لـه سـترګو پورتـه کـړې و يـې خنـدل"منـا دا خـو لا ښـۀ دي چـې نـرا و ښـځه دي ـ مـا خـو يـوه ناشـوده وليده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادۀ؟".

دې چـې پـر خپلـه کـړې خبـره پښـېمانه ښـکارېدو"يـا پېغلې".

"يـو بـل سـړي وروره! پـه دې کښـې شـرم نشـتهـ زۀ بـه يـوه کيسـه درتـه وکـړم د يـو سـړي د خـور زوی د يـو چـا پـرلـورتکـان وکـړو بيـا مـوږ هغـه سـړي تـه ورغلـو ورتـه و مـو ويـل د هـرغلـط کـاريـې درسـره وکـړو اوس دا لـور ورکـړه د دواړو بـه عـزت خونـدي شـي د خـوارۀ هـر وويـل وروره مـا پـر هـړدی مـا مـه مجبـوره کـوی بـس کـم غلـط کـارچـې يـې راسـره وکړو،تـر هغـه بـه زۀ ورتېـر شـم"ـ د دې خبرې بـاوجود هـم مـوږ هغـه سـړی تنـګ کـړی ـ اخـر هغـه سـړي مـخ را واړووـ د هلـک مامـا تـه يـې وويـل"تـۀ ورشـه لـه خـوره پوښـتنه وکـړه چـې زمـا لـوريـې و زوی تـه روا ده کـه نـاروا"ـ مـوږ ټولـو لـه شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړی"یاره! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي".

وخندل ته یې ناست سړي وویل"خاوري مو شه مسلماني-مسلمانان داسي وي-یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم-یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ ووچې موږد سکول ماشومان کوزول د وویل"مړوور مې ناروغه ده که دي ماخیګر ډاکتر ته راسره یوړه". ما ورته وویل"سمه ده".

ماخیګر مېلمانه راغلو-اوس حېران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم-زۀ له مېلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی-مېلمنو وویل"تۀ ور سره ولاړ شه-موږ ناست یو خپله ګپه کوو، تۀ به بېرته راشې"-زۀ ورسره ولاړم هغه ښځه مې ډاکتر ته ور سره یوړه-یوار خو مې د ډاکتر څو ترخې واورېدلې چې"تاسو ناروغه تر مرګه ورسوی بیا یې راوړی-اوس ور شئ تیسټ یې وکړئ-وینه یې بېخې کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ورغلو هغه لېب اسیستنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته-دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړهٔ) پر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو"تهٔ د خلګو ښځې په موټرکښې ګرزوې".

زهٔ حق حېران ولاړ وم-د ښار خلګو راته کتل-دهٔ ښځه په یو کشوله پلاریې پر بله-آخر دی روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده-مور هغه تیسټ پرېښودی- دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهاروختي یې پلار له ماجته زمور کورته راغلی معافي یې غوښته-د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلګو کښې یو بل چا وویل"هغه پلانی او پلانی-دا یو ګروپ وو-له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې-یوه ورځ هغه پلاني خپله ښځه ډاکټر ته راوستې وه،هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېښ شوي وو هغه ته يې ويلي وو چې"مور يې را وغواړو تا په ګډه وو ـ ته چې يې را وغواړې بيا خان پر واچوي"ـ هغه که هر څو وويل دا مې کورودانه ده ـ نه منل کې ده ـ تر جنګه سره رسېدلي وو. په دې تول خلګ خبر دي.

بله يو سړی چې د ېر په کرار راته رغېد و"ته هغه سړی وګوره په کوريې خلګ وزي تتوزي، دی راروان دی نورو ته لارښووني کوي ـ په خپله د پلاني په ښځه تور شو ـ و ماته د هغه مشر سړي خبره را په ياد شوه ـ دوی وايي"له هغه مشره سره د ېر خلګ ناست وو، يو سړی راغلی مشر ته يې وويل"ته زما په کاريې"ـ هغه وويل"هره خبره چې ده ووايه"ـ که يې هر څومره خان تينګ کړی آخر مجبوره شو و يې ويل"زه تور شوی يم".

دوی وايي هغه وخندل ويل يې"سړيه! دا تور تول يو. ته هسي ښکاره شوی يې".

دروازه خلاصه شوه ـ ورور مې د غرمې د ډوډۍ راوړه ـ لېونی ولاړ شو اتڼ يې واچاوو ـ ورور مې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|
(13)

چې ورور مې له خونې ووتو، ما د سترخوان هوار کړی ـ لېوني لاس ومینځل راغلی ـ ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ یې پخ کړی وو.

لېوني چې ولید وله خندا شین شو بیا ولاړ شو ـ ما پرېږ کړو "راشه یاره! ته خو لېونی وای خو زه دي لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که یې وژنې! خلک خو وایي چې (پیلان ساتي دروازې به لویې ږدي ـ زه خو وایم هغه دي ببخي د دروازې نوم نهٔ اخلي).

مرې که یې وژنې! یوار د دېګ سر بند کړه ـ یوه ګپه را په یاد شوه".

ما د دېګ سر بند کړی ـ هوار د سترخوان مې هم سره وار اوو.

لېونی: "مرې که یې وژنې! سرې پر دودی ګپې نهٔ کوي ـ یوه د بېره پخوانی د اسکول د وختو کیسه را په یاد شوه ـ موږ د یو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانهٔ وو چې هغه زما کلاس فېلو نهٔ بلکه زما عزیز هم وو ـ یو زهٔ بل د ښار اوسېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانهٔ وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوار ډګري هوار کړي وو- د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوی نوی تاش زدکړی وو- مور ډېر ډېر ډاډ دري وو، څلورم سړی نۀ وو- جمیل (کوربه کلاس فېلو) کورته لاړ- له هغې خوایې لالټین، خپل پلار تاش ته راوستو- مور ډېر حېران شو چې "تۀ دې سړي ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټین ته ناست دی، تاش کوي.

مور د پلار ترمخ د تاش نوم نۀ شو اخیستلای".

خیر تر ډېره مو تاش سره وکړو بیا یې پلار ولاړ شو ویل یې "ما لمونځ نۀ دی کړی".

د ګرمۍ شپې وې- مور تول دباندي ناست وو بیا ویدۀ شو- ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وو چې د جمیل د مور ناري وې چې د جمیل بابا ته یې ویل "سړیه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تتدر نیولې) ده".

په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ویل "خدایه! تۀ خو دا سپوږمۍ زموږ په ګناه مۀ نیسې- ګناه ګاره خو موږ یو دې څۀ ګناه کړې ده".

د جمیل پلار چې را ویښ شو خپلې ښځې ته یې ورږغ کړو "ها ښځې! څۀ کیسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سریه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده ـ دوه رکعاته نفل به وکړې بل به زۀ چرګ ونیسم هغه به حلال کړي".

د جمیل پلار: "ورشه ښځې! کراره ویده شه ـ سپوږمۍ زموږ په حد کښې نۀ ده ـ د پلانکي خېلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې ږغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې وړغاوو ـ هغه را پورته شو ـ مور یې چرګ او چاړه راوړي وو ـ هغه چرګ حلال کړی ـ راغلی پر خپله بستره پرېوتو ـ مور یې پر ږغ کړ "زویه! تۀ ولې پرېوتې ـ دا خپل ملګري وړغوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي ـ پلار خو دې هسې هم نۀ پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو ـ "موري! نفل تۀ او د کلي ملاصېب وکړئ ـ ما خو دا دی چرګ در حلال کړی" ـ د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره! درخه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړۀ د پاره زۀ ولاړ شوم ـ تر سرۀ که بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم ـ دوی دوه حرامیان په بسترو کښې پراته ووخندل یې ـ یو دوه واره یې زۀ هم د لمانځۀ په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره سم لېونی بېرته راغلی د سترخوان مې هوار کړی. ډوډۍ مو وخوړه.

لېونی: له ډوډۍ خوړلو پس بېرته ولاړ شو، پر کټ یې پښې وغځولې.

"مړې که یې وژنې! دا متل خو دې اورېدلی دی چې وایي (د نوډې ختې لړاو به کافي دي)- یاره! که رښتیا درته ووایم د وخت سترو او تجربو دومره خلک جوړ کړي دي چې له موږه هسې اشاره غواړي خو دلته بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نهٔ شي کولای.

د جمیل د پلار خبره درته کوم چې زموږ نژدې قریب هم وو- بېخي ډېر وخت زهٔ نهٔ وم ورغلی- په دې وخت کښې زهٔ هم دغسې ناروغه شوم لکه دا اوس بیا وروښو ډاکټر ته بوتلم خیر دا ډېره اوږده کیسه ده.

بل وخت مې واورېدو چې هغه کاکا (د جمیل بابا) ناروغه شوی دی - زهٔ ور روان شوم چې ورغلم دی ماځیګر د ماجت د ډوال ته یوازې ناست وو چې زما توخ شو، دهٔ پر سترګو لاس ونیوو، زما په لور یې کتل- زهٔ چې ور ورسېدم و سره کښېنستم- غېږ مې پر وګرځوله- د روغبړ په وخت کښې یې ږغ و پېژندلی- له روغبړه پس یې وخندل "زویه! زهٔ خو اوس په سترګو ډېر تېپ یم - اوس چې راته ناست یې هم دې مخ ښهٔ نهٔ شم صحي کولای، اوس مې دې هم ږغ وپېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ يې؟ – زويه! وامې ورپېدل لېونی شوی دی – اوس څنګ يې؟". يو ګړی چپ وو بيا يې وخندل.

"زويه! تهٔ نهٔ يې لېونی، لېوني دوی دي".

زهٔ به يوه کيسه درته وکړم – زهٔ په لېويز کښې د بل پر ځای بازګير وم – په هغه وخت کښې د پياده بازګير لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس يې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پيدا کېدې يوه يوه.

هغه لارۍ به زما په خيال په هينډل چالو (سټارټېدې) کېدې – د هغه وخت سرکار زموږ د خان دوکسه په يو کېس کښې نيولي وو چې اختيار ټول له پولټيکل سره وو – کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بيا يې د قام پر سپين ږيرو ږغ وکړ چې تاسو ټول په يو وار ور شئ – دا پولټيکل ته به سوال وکړئ که يې دا خلک را خلاص کړو – خان لارۍ راغوښتې وه، تحصيلدار موږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو – لارۍ روانه شوه – د هر قام مو يو يو مشر را ټولاوهٔ – بېخي ډېر خلک وو چې د يو مشر کور ته ورغلو – دا وخت د ماپښين د لمنځ وو.

ستا به نو څهٔ په ياد وي – په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښي نهٔ وو – دا چای هم د چا، چا پر کور پيدا کېدې – دهٔ د چای ورته وويل – زړهٔ مې ډېر خوشاله شو چې په چای څېښلو به لږ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبره پس هغه سړي له کوراوبه راوړي ـ بدنې لړوي موږ پروار اود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ یو یو راتلو کښېنستو چې راپوره شو. دۀ وویل
"خیر ګډیه! بیا څنګه راټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تۀ وراسه ورته وکړه ـ چا به ویل تۀ وراسه ورته وکړه ـ اخیر یوۀ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دۀ لاس له خولې واخیستو چې څۀ پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه! تۀ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړ پېړئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه" ـ کورته یې ور دیغ کړو "دا چای مۀ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
موږ ټول ساړه سا ړه راروان شو ـ په لارې ټولو ویل "دا دله خو لېوني دی" ـ چا څۀ ویل، چا څۀ ـ خو چې وخت تېرېدو زۀ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نۀ وو لېونی، لېوني موږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست ووـ چیتایې په ژړغوني دیغ دا سې ماته کړه.
د زهیرو زړو په حال
مۀ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته را روان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دهٔ بېخي ډېر د شپې ست وکړو – ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړی مې په دې خاطر وویله چې کاکا مطمینه شي چې دی زما په خبره پوه شوو.

د زهیرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زهٔ چې له کاکا څخه را روان شوم – په لاره مې تر کوره پورې د روب د سنزخېلو غاړې په لوړ ږغ ویلې

یو سنزر دوولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

دباښې دغره پرسر
نازک به جنګ کاوی اېکر

د نازک دوبې دورې دی
سیستان سوړدی که ناهېل دی

لیا نازک پر سیستان لوړدی
روب یې خلاص کی که لیا اړدی

دبنګل په مرګ خبر سو
روب له بیا فرنګیان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روزې اختربـــــه راسي
ســپرکۍ څوک به د راباسي

بـنګل مــړ ظـریف تـړلی
پـرړوب غـردی نـړېـدلی

پــرشنکۍ د انــور پــل دی
بل یې سپین ګل بـارومل دی

پـرشنکــۍ بـه نــه ختې
ګل بـاروړودلـه بـه راتلـې

سي شنکــۍ تـانـه یې کنبه
ګل بـارو ســپوروی کـه پیاده

ســپینه خـولکـه پیالـــه
پـــراوبـــونا سته بخت نامه

قــام د پـرې سي پــرنیمي
بخت نامــه مچ لـه وړې پېکي

ســورد مـړکی سیک زخمي
بخـتنامې خـان د کی غازي

خــود ده بې تـراوس مــړونه
بختـنامې ســره کـولاسونه

وزیــرخــان یای مـه ورځۍ
پـه کوړم کې بوی دی د بېړۍ
زه یې وئیستم لــه تــاخـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیر خانه امېل واخه
بازدنه یوړی ترتاکه
ښې دماتي سه بوراکه
د نیلي کولمې د پرې کې
بازه لاندي رسالې کې
بازېې مرکي جنو کښېنه
ملخی مه وره دروازې له

میمي تول که خپل هلکان
دویم کارتوس ورکی شیرجان
تربې کی د ږوب ترمیان
د مچ پانسی له وري شیرجان
د شیرجان د پانسی ناره
خواره سوې زرېنې زاړه
مامه جانه نه راځې
یاغي څنګل مامتې سوې
د نواب پر څنګ به تلې
د ننګره نیم سترزخېل وې
شین موټر په رود به تلی
شهزاده غرونړېدی
ږوب له راله پرنامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزيای غوارم شهزاده
نــه پرولنګ ستړه نه پرکور
پـرکمــه روند زرغـونې يوړ
پــــه ګــړنګ راوخـــتم
دړوب پــه ديــدنه مــړېدم
دعوه ګـيرد کـــښېني غلي
ړوب کلا سيف الله لــــولـــي
يـــو اخــتو بــل شــېرعلي
دواړه مضبوط مرګيان دي
اخــتو مــــــړ شېرک بندي
پـر ړوب لاري بې پـروا ځي
سپيني خـولې ژړ چارګلان
رالې ړوبي د خــراســـان
راکـوي به خولــه ضـرور
نـه يې د ړوب د نـواب لــور
يـو ننـګـر د ميا سخـي دی
بـل پــه ړوب کـې د لـوني دی

لـه دې غـاړو پـس چې راپورتـه شو، سـترګې يـې لـه اوښـکو ډکې وې.

لېــونی: "مـرې کـه يـې وژنـې! کـاش! چـې دوی لـه دا سـې پاکو ميئنو سره بې انصافي لا مۀ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به دا خيال وي چې دی خود ستزخېل دی زۀ ستزرخېل نۀ يم خو د ستزرخيلو سيمه يم.

دوی وای "يو خت د يو بل خېل سړي دا غاړه خود د ستزرخېل له خولې اورېدلې وه

يو ستزر د ولس زويان
پر گوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره يې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

يو ستزر د ولس زامن
پر گوسه تل باران ورېږي

څو څو واره به يې وويله، نۀ سره سمېده. اخير يې وويل "هغه ستزرخېل ماما څۀ ور ويله چې دا سې خوند به يې پې وکړو".

په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه. هغه ترکۍ نرسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

ترسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې، سترزخېلې دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېوني جانان کیسه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! دا دي ښهٔ وکړو. هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! که زهٔ پربله خوا تلم. را ګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! یو ورځ بریال د موځي ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما! د ېر د بغت مو کړی دی. خوښه دي نهٔ ده چې په سېل لاړ شو. زمونږ باوړی چې له ښار څخه یو څو کلومېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل. سي. ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غواړم چې تاسو یې هم وګورئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ورسره خوښه کړه.

ښۀ ولاړ ماځيګر بريالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شينګښتي خوره وه. تازه تازه هوا، سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو.بريالي موټر سم د سکو(کيشپ)په قدم روان کړی وو، نۀ د سوی په قدم.د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شورهار د موټر په رېغ کښې هم اورېدل کېدو.ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به يې په نظر شونو ژر ژر به يې د خپل پړوني ځاک ونيوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې نارې را پسې وهلې.لېونې جانان به تر ډېره پورې تر شا پسې کتل . موږ به پر لېونی جانان خندل. لېونی جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بريالي موټر ښي اړخ ته پر يوه کچه لاره وګرځاو.دغه سړک که څۀ هم کچه وو خو ږغل يې هم پر هوار کړی وو.دوره يې نۀ کوله.

له دې ځای څخه د بريالي باغ شروع شو. په باغ کښې يې د سړک له يوه او بله اړخه ډېر ښايسته ګلونه ېښي وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو، د ګلونو ښایسته خوشبویي داسې ښایسته ځای چې تیار پارک وو. د ګلونو په منځ کښې چمن وو. بالښتان پکښې پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو. د دوی کښې (بزګر)چای راوړلې. بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښې تللی وو چې راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زۀ پرېشانه شوم چې دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دۀ تر رارسېدو له مخه خندل. له موږ ټولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زۀ خو مې غواړي چې ستاسو په شان لټي وکړم خو څۀ وکړم. یو وخت تېر دی بل زموږ لوي اجازه نۀ راکوي. ستاسو لېونتوب او لټي بېخي ډېر خوند راکوي. خو د خپلو له وجې نه شم درسره کښېنستای بیا به وایي چې دی هم لېونی دي.

دا بریال ډېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دۀ قصور نۀ دی، قصور زموږ دی . موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نۀ پرېږدو. د دوی تربیت داسې وشي چې بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نهٔ دی کړی چې زهٔ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختي راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت خې او پروخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي ځیني ناراضه دي. ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څهٔ کوې"؟

خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".

ما پوښتنه ځیني وکړه.

"حاجي صیب! دا ولې تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدی؟".

حاجي صیب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څهٔ دي".

د بریالي پلار ویل تاسوخپل مجلس وکړی.زهٔ ځم.مورېِ رخصت ور کړی.

مورېِ بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موټې ماما ښهٔ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشي (بزګر) شنې چای راوړې . مورېچای څیښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه! په تاسو کښې دا پېښې ولې نۀ کېږي؟".

بریالی: "یاره! ډېر چالاکه یې. تۀ بیا اوس له ما انټرویو اخلې. څه ستا خوښه ده!

په اصل کښې خبره دا ده چې موږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نۀ یو چې یو را شي وایي "پلانکی حق نۀ را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی". هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه. موږ ته د څۀ پاره راځې. موږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو موږ ته را پرېږده". ویې خندل.

"یاره! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه. یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو. یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو. اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه.

د هغه په وینا کښې کله یو وروغورزه کله بل دبل په هغه کښې ، چا به ویل "پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یوسړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل "پلانکیه! تۀ یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سرې يوه ګړۍ چوپ ناست وو بيايې ويل "مشره ! که رښتيا درته ووايم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پر يو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خواته بوتله.

زۀ به څۀ داسي خبره درته وکړم . تۀ داسي وکړه چې دا ساده خړ پراولس چې پوندي يې چاودلي وي ،ږيري يې له خاورو ډکې دي ، دا د خان کړه . په خدای که دې د دنيا يو طاقت هم خواب وکړي".

بريالي ووېل ياره داخبري پرېږدی له دغوخبرو زه کور تنګ يم ،ماماته يوڅوګېې لاوکړه داسي ښه خوند يې وکړ.

ما هم خان لړ تکيه کړی.ماما د شاه بهرام د بېب نکل شروع کړی.د ډوډی خوړلو تر وخته پوري نکل شروع وو.شاه بهرام يې دومره غټ کړی وو چې پوره ښار به يې پر اوږه را اخيستی وو چې په نکل کښې به د خندا ځای راغلی، ليونی جانان به پورته شو ، پر پونده به څرخېدو.اتن به يې شروع کړ.په دې وخت کښې ډوډی راغله.

د ډوډی خوړلو پس بريالي(ايل سي ډي) خوني ته راوړله .سمه يې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانهٔ مېموري يې ور واچوله .د شپانهٔ په مېموري کښې د کوچيو نجونو د اسې عکسونه وو (يوې ښځې به مېږي لو ېشلې بلې به د اوبو ګوډې را اخيستې وو بلې به ډوډۍ پخوله .د رمو د غرهٔ په سر کښې د مېږو او ورو وريو د رمو عکسونه،اوښان او خرهٔ په کډو بار،په سر کښې يې چرګان او واړه وري،واړه ماشومان.د شپون له يوې ډېرې ښايستې نجلۍ سره ګډ عکسونه.د شپون د شپلۍ ببل ببل ږغونه خو يو دوې د اسې وېډيوګانې چې ببخي د کتلو نهٔ وې)مور ورته حېران د ريان شو.
بريالي:"تهٔ دا غريبان وګوره په موبايل هر رنګه عکسونه باسي .وېډيوګانې جوړوي. د دوی خو دا خيال دی چې بل څوک يې نهٔ شي ليدلای، کله چې موبايل د موبايلونو دوکان ته يوسي،هغه يې ګرده مېموري په خپل کمپيوټر کښې کښېږدي بيا يې نو په پيسو خلګو ته په موبايلونو کښې ور اچوي.
دی خوار خو لا په دې هم نهٔ دی خبر چې مېموري ريکور کېږي هم.دا تېزه دنيا ،مړي له قبرونو را باسي
يعني ډيليټ شوې مېموري ريکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ نرسه یو ځای سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې ځۀ ویلو لېونی جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ویدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو ډېرې شپې وشوې . سهار وختي ور خلاص شو ـ زما کشر ورور روغانی راورېږ، کومې چې ادې زما د پاره ورکړي وې . لېونی هم راویښ شو ـ زه پوهېدم چې زموږ خبري اوري

لېونی: "مرې که یې وژنې ! د ادې د لاس روغانی دي ـ تر ادې قربان شم . څومره بې مفاده مینه یې ده . له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وینو ـ بختوریې چې مور دې ژوندۍ ده او هم دې ګرانوي".

هر وخت چې به چای، ډوډۍ یا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به یې خو په دې ورځ به یې یو خل ماته بیا زما ورور ته بیا د روغانی په خوا حېران حېران کتل بیا د اسې وچ شو لکه بت . تر ستر ګو یې اوښکې را روانې شوې . داسې ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي ـ زهٔ په دې پرېشانه وم ما ویل "بې هوښه نهٔ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورورته مې رخصت ورکړي،زهٔ د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کښېنستم .په خپل دوسمال مې اوښکې ور پاکولې .دهٔ مې لاس ونيو،په اشاره يې منع کړم زما پر لاس يې خپل دواړه لاسونه وګرځول .ښهٔ تر ډېره پوري يې وژړل بيا را کښېناسته شو .په چپه خولهٔ سره يې روغانی له چای سره وخوړې.
ما يې هم خاموشي نهٔ ماتوله چې له چای څخه فارغه شو ، ماته يې په خېر خېر کتل .يو دم يې وخندل.
"مړي که يې وژنې !نن کيسه نهٔ غواړې؟".
ما ورته وخندل.
"ولې نهٔ".
لېونی: "مړي کـه يې وژنې !ورورکه !يو ورځ زه، صالو او لېونی جانان د موڅې ماما تـرې ته ورغلو- هغه ماستر(کوم چې شاعر وو)مو بې چې کورته ورغلي وو.هغه کيسه دې په ياد ده ؟".
زهٔ: "هو ولې نهٔ؟.ټکي په ټکي مې ياده ده".
لېونی: "مړي که يې وژنې !بيا خو نو ډېرد کار سړی يې نو چې د موڅې ماما تـرې ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماستربندوال ناست وو اخبار يې مخته خور وو- موږ هم د دۀ وخنگ ته کښېنستو .د روغبړه پس دۀ هم اخبار سره ټول کړو-چاى راغلې .ماما هوټلي ته وويل

"دوې چائينکې نورې راوړه .تۀ نۀ وينې چې لېونو راغلى دى".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

يو موټر سايکل چې يو ځوانکى هلک پر سپور وو،موټر سايکل يې له لېوني سره نژدې تېر کړى . لېوني را ټولوت،و يې وېرولى .د موځې ماما برش يې په هلک پسې ورختا کړى .هلک يې په ځټه کښې وويشتى.

هلک بېرته راغبرگ شو چې څۀ به يې ويل پر ماستريې سترگې ولگېدې .هيڅ يې نۀ وويل . بندوال صېب ورته وويل

"زويه سرى خيال کوي .موټرسايکل وي،که سايکل،که موټر په پام يې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماستر صېب شاگرد وو ځکه يې له ماسترا و لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړې چې"اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماستران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښهٔ اثر لوېدلای شي".

هغه هلک هوټل والا ته زمور د چای روپۍ هم ور کړې وې نو بند وال ویل

"تر دې هلک پورې یوه کیسه درته کوم.

خوانان پېغلې تېښتوي .ته په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خور او ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له موره سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.

داسې هم شوي دي یاري د یوهٔ ور سره وي کله چې د تېښتې وار شي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل تر کوره سره لاړ شي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رښا کښې سره وويني نو نجلۍ حقه حېرانه کښېني يا له هلک سره يوې نجلۍ قول کړی وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که نجلۍ له عېبه نۀ دی خلاص".

لېوني: "مرې که يې وژنې !درځه چې ځو دېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ويل

"تۀ به را سره ځې .دا لېونی يو پير ته بيايو ما پېژني .تۀ به ورته ووايې چې دا مې وروردی"-ماما ورسره خوښه کړه.

موږ هم را ولاړ شو-ماستر له مخه شو موږ ورپسې .په تلو تلو کښې يو سرای ته ورد ننه شو-د يوې خونې ومخ ته ځو ښځې او نارينه ناست وو-موږ هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .يو يو د ننه ورتلو-موږ د خپل وار په انتظار کښې ناست وو-د دې تندارې ته موکتل چې يو ځوان او يوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به تېر شو-نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به تېر شول .يو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې وو بيا به را ووتول .نور به هغې خونې ته ورغلو.

دا يو دوه نۀ وو لکه څومره چې د خونو شمېر ډېر وو دومره هم د دې ښځوا و څوانانو شمېر وو.

زۀ:چې له بندواله مې په قصد پوښتنه وکړه.

"ياره! په دې نورو خونو کښې هم پيران ناست دي؟".

بندوال: "وروره! دا پير نۀ دی .دا يو ټګ دی د دې پير په بهانه د ښار نر او ښځې راځي ملاقاتونه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زۀ: "تو دا پير په دې بد نۀ وړي؟".

بندوال:"ياره! يو خو تۀ خان نۀ پوه کوې .سر خلاص کړه ياره!".

څۀ وخت پس زموږ وار راغلی کله چې خونې ته ورغلو- په خونه کښې يو سپين ږيری ګرډی سړی ناست وو چې مخ ته يې يو وړوکی ټېبل، پر هغه سربېره سپين کاغذونه،قلم او دوات پراته وو ، موږ کښېنستو.

پير: "دا مو څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موښي ماما: "ورور مې دی".

پسر: لېوني تـه وکتـل. "عجبه خلک یاست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې تر ډېرو بیا یې را ولی".

زه: "اخونـدزاده صـېب اوس بـهٔ خـدای کـوي تـهٔ بـه کوي".

پسر: "اوس بـه د کلونـو ناروغـه پـه یـوه ورځ رابانـدي جوړوې، کـه نهٔ شـو جوړ تـهٔ یې بـل ملا یـا ډاکټرتـه ورې. پـه مـا پسـې بـه ږغېـږې چـې د دې سـري دم او تاویزیو کار نهٔ کوي".

موښي ماما: "اخوندزاده صېب! بله خواتـه نهٔ ځم. پر ډېـرو وګرځېـدم فائـده یـې نـهٔ کـړه وه. اوس بـه خدای کوي تهٔ به کوې".

دهٔ چـې د لېـوني لاس پـر هغـو سـپینو کاغـذونو برسـېره کښېښـودی، په قلـم یـې سـوکه سـوکه وټکاوو. ولیکه د دهٔ ناروغي.

هغـه کاغـذ یـې لـه هغـه نـورو را بېـل کړو. پـه خپـل لاس کښـې یـې نیـولی وو. ماماتـه یـې بـاکس پـه لاس کې ورکړو، یوه تېلۍ ووه، تر دې کاغـذ لانـدې یـې وګرځـوه. ماما چـې تـر کاغـذ لانـدې تېلـۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.

په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتیا ته سره وډرېدو.

پیر وخندل.

پیر:"په دې سري تعویزونه شوي دي .اوس به که خیر وو د غویي هډ راکوې".

ماما: "خود یې درکوم.دی دي خدای را جوړ کړي".

یو څښت تعویزیې ورکړو.

پیر: "دا واخله .خدای به یې جوړ کړي . پوخ تعویز به که خیر وو،هغه ورځ درکوم چې غویی دې را ویستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېبل کښېښودې

پیر: په ترخه لهجه وویل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فیس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ . که وار د شکرانې شي بیا سل روپۍ بېدې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لاري مولـه بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ يې په شيدو ليکلی دی يا د پياز په اوبو.دا دومره کيسه نه ده".

لېونی: "مرې که يې وژنې !دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنيو وې ؟".

بندوال: "تـه خپلـې هغـه ښـځې دي چـې زه دې اوس وروله".

زه: "چېرې خو؟ څنګه ورځو؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !څنګه ورځو چې نه دوی موږ پېژنې نه موږ دوی پېژنو".

بندوال ماستر: "ته بې غمه شه .ما پرون لا يوه ته روپۍ ورکړې .دی مې پوه کړ- تاسو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو،يو تورکی خوان ولاړ وو-خيرنه خولۍ يې په سر وه،دی له مخه موږ ورپسې شو- په جونګړو کښې روان وو، څادرونه مو پر سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په يوه جونګړه کښې موږ دوه د ښار ښۀ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته وردننه شو. موږ کښېنستو هغه څوان پر خپله مور رېغ وکړ.

سوري: "هغه واورګی چیري ده .ورته ووايه چې چای پخې کړي".

ماته يې خوند نه را کاؤ. رښتيا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه وويل چې "چای څۀ کوو څو".

بندوال: "تۀ صبر وکړه .زۀ په چل چل کښې خپلې پوښتنې څينې کوم .غوارم چې تا سې دا هر څۀ په خپله هم ووينې هم يې واوری".

پنځلس، شل مينټه پس يوه ښايسته نجلۍ، تک سپين اننګي، اوږدې زلفې، تور کاکل يې په سپين مخ خور وور، واړه غاښونه، دنګه ونه دا سي ښايست چې ما په خپل ژوند نۀ وو ليدلی .ښکلې جامې دا سي ښکارېدو چې دا هر څۀ زموږد پاره شوي وي .چای يې راته کښېښودې، واړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختـدل .هغـه ځـوان کـوم چـې يـې مـوږ راوسـتي وو، هغه ورته ويل.

"واورې! دغـه دي هغـه ځوانـان مـا چـې پـرون درتـه ويلي وو".

بندوال: "(تورکي ځوان ته) واورګۍ دي څۀ ده؟".

ځوان: "کور ودانه مې ده".

زۀ حېـران شـوم چـې خدايـه! تـۀ دا تـورکي او دا ښايسـته ښـځه .دې حېرانتيـا مجبـوره کـړم نـو مـې ورتـه وويـل چـې "واوره لـه کومـه ځايـه ده او څوکـه ده؟".

ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".

دې خبرې لا پسـې نـور حېـران کـړم چې څنګـه کېـداى شـي مـوريـې تـوره، پلاريـې بـې خولـه بيـا څنګـه ده واورې جـوړ او رنـګ لـه دوى څخـه بېـل دى .زۀ لا پـه دې سـوچ کښـې وم چـې د واورې مېـړۀ او مـور ووتـو ويـل يـې چـې "تاسـي لـه واورې سـره ګپـه وکـړئ، مـوږ ګرې پـس راځـو".زما زړۀ لا پـه تـوپونـو شـو چې دا بيـا کومه معامله ده.

واورې پرونۍ له سره کښته کاوو، بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکرې پر سر سم کړه. مور د هغه نیت خلګ نهٔ یو، نهٔ دلته تا له د دې د پاره راغلي یو چې تا ته په سپک نظر وګورو. مور یوازې له تا سره په دې نیت وینو چې له تا څخه یو څو پوښتنې وکړو." له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورایه ښکارېده.

دلته زهٔ هم مطمینه شوم او بندال پوښتنه څینې وکړه. "واورې! دا خلګ چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وي؟".

واوره: "نهٔ زما خوښه نهٔ وي. دوی پر مور پیسې اخلي، خپله هیڅ کار نهٔ کوي. دلته خلګ راولي. اوس تا ویل چې مور داسې خلګ نهٔ یو، زهٔ ډېره خوشاله شوم. دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسې خلګ راغلو چې هغه داسې نهٔ کوي".

زهٔ: "واورې! یوه پوښتنه کوم، شرمېږم هم. دا تهٔ ولې له دوی څخه په رنګ جلا یې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلګ راځي نو زمور اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرۀ ږغ را وکړ چې ژر کوئ .تر ماښامه پوري قول خو مې نۀ وو سره کړی،نور مېلمانۀ راغلو.

زۀ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زۀ: "يوه دا چې تا سو دا نۀ غواړی چې له يو ښۀ عزت مند سره وادۀ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلک راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خو د هغه سري ورور يا زوی نۀ دی چې پرون يا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نۀ را کوي خو دا خپل خاندان نۀ شم پرېښودلای.

بله دا چې زموږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی يا ورور دی خو دا کومې روپۍ چې پر موږ اخيستل کېږي،دا هم زموږ په ښه نۀ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ورکوي".

زۀ: "واروې ! ستا يې کور ودان چې موږ ته دې پاک خوابونه را کړو او په موږ دې باور وکړ چې موږ دا د دې د پاره نۀ کوو چې ستا سو توهين وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا مو عزتونه واخلو .دا صرف او صرف د ټولنې دا صلاح د پاره کوو چې له تا سو سره ولې دا سې کېږي؟

موږ هم خپل سرونه پټ کړو چې راووتو ،راغلې مېلمانهٔ هم دا سې خلک وو چې ځان يې د ېر صفا صفا کاوو.

لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنې! لسمه ورځ ماخيګر به زموږ هوټل ته راشئ ، زما مېلمانهٔ يا ست".

زهٔ: "ستا سو هوټل چيري دی؟".

لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنې! هغه اوله ورځ چې پکښې نا ست وم ، تا وپېژندلم .هغه چوله چې کوي زما مشـر ورورد ی .دا چائينکې چې وړې زموږ تر ټولو کشر ورورد ی.اوس د الله په امان".

موږ:ورځه پر خدای مو سپارلی يې.

په دې وخت کښې بيا دروازه خلاصه شـوه،هغه نرسه د ننه راغله .ليوني اتڼ واچاوو.له اتڼه پس زهٔ او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېونی : "مرې کـه يې وژني ! پـه تـاکلې ورځ هوټل تـه سـره راغلو.

لېوني جانـان :بنـدوال ماسـټرهـم راغوښتی وو-تـول پـه هغه موټرکښې سپاره شو چې لېوني په کرايه نيولی وو چې لـه ښـاره ووتو،مـوټر دښتـه تـه وګرځېدو، پـه شګو او بوټيـانو کښې روان وو چې کلـه مـوټر ودرېـدو مـوږ را کوز شو.

ماجت مـو وليـدی چې د لېـوني وکـورتـه د بـرنـژدې وو-مـلا د ماجـت شـا تـه د محـراب وځنـګ تـه ولاړ وو، پـه غوږو کښې يې ګوتې نيولې وې اذان يې کاوو".

لېوني جانـان: "مـرې کـه يـې وژنـي ! ماجـت تـه څـی کـه لمنځونه کورکوو".

ماسټر: "کورلمونځ زۀ درکوم".

د ميلمنـو خـونې تـه دننـه شو-د بـره غـټـه خـونـه وه چـار پېـره نـالي هـوارې وې،بالښـتونه پراتـه وو-درې څلـور الماري چې لـه کتـابونو ډکې وې-موږلمنځونه وکړو-د کلي سپين ږيري او خوانـان هـم لـه مولـوي صـيبه سـره لـس دولـس وو چـې راغلو-مـوږ ورولاړ شـو پـه لاس مـو پـر خپـل وار لـه هـرچـا سـره روغبـړ وکـړ چـې مـوږ بېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې توري او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصېب دعا وکړه د سترخوان ټول شو.

یوه سپین سرې (لېوني جانان تر لاس نیولې راوسته) د یو بل سپین ږیري وڅنګ ته یې کښېنوله ـ موږ له هغې مورکۍ سره روغبړ وکړی چې کله له روغبړه پس چیتیا خوره شوه.

لېوني جانان: چیتیا په دې ډول ماته کړه.

"مرې که یې وژنې! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ موږ وروڼه د بې شرمې په زامنو مشهوره یو ـ دا زموږ مور کومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زه دې بې شرمې مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یو چا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاوري پر غورځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک د ېرولاړ وو خوځوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر ځان تویې کړې، په بسم الله سره وردننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې تر اور راویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.

زۀ کښېنستم د دغې جوګې په اور کښې وماته تېول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل۔ دا چې په تولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا تولنه وماته هغه جوګې ښکارېده۔ نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه۔ نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم۔ هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زۀ د احسان بدل نۀ لرم۔ تش په شکریه یې عذر کوم۔ دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي ۔ دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وځغملې.

دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ورکړې ده۔ کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په تولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته۔ خیر را به شو ښځو ته۔ له هر چا چې مو پوښتنه وکړه یا یې اوس له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟۔ هغه به ووایي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لورده". دا هر یو د رسره مني.

که ورته ووایې نن موږ دا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي ـ ظلم او جبر ورسره کېږي ـ خلک يې تېرباسي ـ پنځـه پنځـه يـوې ښـځې تـه ورځـي ـ پـه عکسـونو او وېډيوګانو يـې د ښـار دوکانـداران کاروبـار کـوي ـ ټـول پـه خبـر يو ـ نـن نـه خـان شـته، نه مـلا ، نـه ملک ، نـه پير ، نـه فقير چې راپورته شي چې دا ولي کيږي.

ستا سو بـه يـاد وي چـې کلـه دلتـه جنـګ راغلـی ـ د جهـاد پـه نـوم چنـدې کېـدلې چـې مسـلماني خونـدې مـري ـ مسلماني مندې سرتورې شوې.

نـن هغـه خلـک چيـري دي چـې راشـي ويـې ګـوري ـ دا خـو هغـه خوندې، منـدې نـه دي چـې د جومـاتونو پـه دروازو کښـې ناسـتې دي خيراتونـه غـواړي ـ دا هغـه دي کـه نـورې چې بلـه زه دبلـې ژبـې اوبـل مـذهب نـه کـوم ـ انسـانيت خبـره بېخي نه کوم.

دا د هغـو مسـلمانو مجاهـدينو خونـدې او منـدې دي چـې نـن پـه لڅـو پښـو زمـا او سـتا پـه بـازارونو کښـې خيراتونـه غواړي".

دلتـه يـې سـترګې لـه اختيـاره ووتـې ـ سـر يـې کښـته کـړو ـ څه وخت پس يې له اوښکې ډکې سترګې را واړولې.

لبـوني جانـان: "تـه دې بدبختـه قـام تـه وګـوره ـ ښـځه يـې ډاکټره، اسـتازه نـه ده خوښـه ـ سـوال دې کوي، سـوالګره پـروا نـه لـري ـ پـه دې وخـت کښـې پېر، ملا ، فقير، خـان او خـوار ټولـو سـترګې پټـې کـړي دي ـ دا ښـځه نـه وينـي ـ ولـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوڼو او خوندو عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ تهٔ پروا نهٔ په کوې، زهٔ پروا نهٔ په کوم نو سبا زما او ستا وار دی ـ په خدای که خانه تهٔ پاته شې یا ملا تهٔ ـ که چیرې ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور و سړي ته سوتی په لاس ور کړی ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نهٔ ور کوي.

نن هغه خلک ولې تا تر لاس نهٔ نیسي چې دا بدمرغۍ او بدنامۍ ولې پېښې شوې.

نن زهٔ وخپلو مندو ته دا وایم چې په کومه ورځ ستا میرهٔ او ملا صېب سوتی وغورزاوهٔ ـ د دود او د ستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دې لور سوتی نه شو را اخیستای ـ تهٔ یې را واخله ـ وملا او خپل میرهٔ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بيا هم جرأت وکړنو دغه حال به يې وي لکه زما د مور چې نن يې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بيا ازاد خياله ګڼدي دي ـ وايي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څۀ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله يې له يوه کوره تر هغه بله بيايي يا يې په پرده کښې د موټر په تورو شيشو کښې تر ډاکتره وړي بيا وډاکټر ته هم ووايي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې يو فيصد اذادي اخيستې ده ـ هغه هم دې اذادو خيالو نۀده ورکړې ـ دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده ـ په يو فيصد اذادي کښې ښځو دې ټولنې ته نهه نوي فصيده بدې او بدمرغۍ راوړې دي.

يوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پړونې کښې نغښتې ده يا مو په څلورو د ېوالونو کښې تړلې ده ـ دا زما يقين دی چې ښځه زياته اذاد ېږي ـ ترل يې زياته د چا د وس خبره نۀده ـ که د څلورو د ېوالونو په ميان کښې نغم (کډی) ورو کاږي لا هم.

زۀ: ،بازک(باومحمد) صالوجان دا درې د دوارو ډلو مخالفه نۀ يو بلکې تجويز دی ـ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پـر خپلـه ښـځه د فـولادو د ېـوال راګرځـوي د بـل پـر ښځه يې د شګو د ېوال نهٔ دی خوښ".

دا نـاروغي زمـوږ پـه درسـته ټولنـه کښـې شـته ـدا بيـا ښېلـه ده پـه يـو چـا کښـې لږ، پـه چـا کښـې ډېره لېکـين خـلاص نـهٔ ملا ،نهٔ خان،نهٔ پېر ،نهٔ فقير او نهٔ مزدور دی.

د اخــتلاف حــق هــم تا ســو لــری هــم يــې موږــ خبــره د دې خپلې تولنې کـوم ـ زمـوږ پـه خيـال تـر ټولـو ښـه خبـره دا ده چې پـه ښـځه اذادي وپېژونو ـ زمـوږ پـه ټولنـه کښـې بايـد وښـځې تـه د دې د صــلاحيت مطــابق ازادي ور کــړل شــي او تعلـيم يـې لازمـي شـي ـ لـه دې سـره سـره دا اختيـار ور کـړل شـي چـې ويلايـې شـي ،زما دا سـړی خـوښ دی ـ تا سـو ورشـئ ويـې ګـورئ چې ژونـد او کـرداريـې څنګـه دی بيـا اميد دی چې ټولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې موربې شرمې تـه ـ زمـا مـور تـر پنځمـه سـبق ويلـی دی ځکـه دا بـې شـرمې ځينـې وشـوه ــ دا کليـوال نا سـت دي ـ پـه مـوږ کښـې دا دود وو چـې هـر چـا بـه وادهٔ وکړو ـ دريمـه شـپه چـې بـه سـره يـو ځـای شـو ،ميړهٔ بـه يـې اول قسـم ور کـاوهٔ چـې لـه چـا سـره خـو دې يـاري نـه ده کـړې ـ هغـې کـه هـر څـهٔ کـړي وو ،مجبـوره وه قسـم يـې خوړلو.

مـوږ پـه کلي کښـې د بې شرمې پـه زامنـو مشـهور وو چـې کلـه زهٔ پـه ښـهٔ او بـد پـوه شـوم، لـه مـوره مـې پوښـتنه وکـړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپین ږیری چې یې وځنګ ته ناست دی(هغه مې پلار دی)ـ مورکې راته وویل "زویه ! کله چې زهٔ راواده شوم ـ پلار دې دریمه شپه قسم راکاوهٔ چې له چا سره خو دې یارې نهٔ ده کړې".

ما ورته ویل "تهٔ اول قسم وخوره ـ تا خو به یارې نهٔ وې کړې"ـ دی ووتو بیا یوه میاشت پس خپل پلار راوستوـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوې ـ اوس مورې دې درو کسانو د دې تولنې ناروغې تر خپله وسه در په ګوته کړې ده ـ علاج یې اوس ستاسو کار دی".

لېوني وماته مخ راواړاوو ستا به دا خیال وي چې بازک په کیسه کې څنګ راګډ شو؟

بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت یم ته مې لېونی بولې

په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي راپورته شوم، اودس او لمونځ مې وکړ دی مې هم را ویښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مې ورته وویل ـ مخامخ بېکرۍ ته ورغلم یو ښهٔ کېک مې راواخیستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ، تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجید یې په دوسمال کښې ونغښتلو ، لوړ یې کښېښودو ، بېرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو. داسې په سوچونو کښې ورک وو یو واریو وار به یې لاس لاهم وښندلی ـ کله چې هوټلي چای راوړلې، دروازه خلاصه شوه، دی د سوچونو له دنیا را غبرګ شو. راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بیا یې هوټلي ته وویل

"یاره! یو دوې چائینکې نورې راوړه، روپۍ خو یې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر یوه پیاله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ما خپل کار ته پرېږده".

پیاله یې کښېښوده، ولاړ شو، پر یوه پښه وڅرخېدو.

واړوئ، واړوائ، لاسونه راواړوئ راواړوئ

سپین مړوندونه په اتڼ کښې خوندکوینه

نجونو واړوئ ، راواړوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو ـ مور هغه چای څېښلې وې چې هوټلي نورې چای راوړلې.
له هوټلي سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله ـ دې د بېرته وتلو هڅه کوله چې لېوني ور وغوښېدو، ترلاس يې ټينګه ونيوله، راغبرګه يې کړه ـ دا هم له لېوني سره سم راغله له مور سره پر هغه کالي کښېنسته ـ لېوني خپلې ناتراشې کولې، ما او دې پر خندل.
ما له ځانه سره دا فکر کاوو چې "ته دا پرېدی ښځه وګوره، له مور سره دا سې مطمينه ناسته ده لکه مور چې دواړه د دې ورونه يو".
نرسې چې کله خپله پياله ور پورته کړه، يوه خاشه يې له کېکه هم ورماته کړه.
نرسه:لېونولالا ! نن دې پر خوشاله راته ښکارې".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! روغ رمټ شوم ـ نن به ماته رخصتي راکوې".
نرسه: "لالا ! دا خو د ډاکټر کار دی".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! ډاکټر خو به نن راځي".
نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راوند وهي".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! ستا يې په مخه ښه، ستا يې په مخه ښه ـ زه نن ستن نه لګوم".
نرسه: "ولې لالا !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بس زۀ روغ رمټ يم".

ترسه: "لالا ! دا يوه ستن لا پاته ده، دا لا ولګوه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! درته و مې ويل چې زۀ نن ستن نۀ لګوم".

ترسه: "سمه ده".

زه"ترسې ته خوره ! يوه پوښتنه در څخه کوم-تۀ چې دې پرېدو خلکو ته راځې، ولې و نه ېرېږې نۀ؟".

دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې يې له سره لوېدلی سپين پړونې بېرته پر سر سماوو.

ترسه: "لالا ! سرې مې څلېرويشتم کال دی چې نوکري کوم".

د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ستا څۀ خيال دی-زۀ لېونی يم که دا خلک؟"- **زۀ**: "تا

دې خدای نۀ کړي لېونی.لېوني دوی دي".

لېونی راوغورځېدو پر مخ يې مچ کړم"وش ! تۀ وماته چارا کړې"؟

اوس مې د ېرې شېبې او رځې ورسره شوي وې-د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.

زۀ: "تر څۀ پورې دې وويل چې زۀ لېونی يم که خلک"؟

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ما به وخلکو ته وويل چې ښځه داسې هم کېدلای شي يکې يوازې.د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین نۀ ده نۀ یود..............................

زۀ: "یاره! قصور په ښځه کښې نۀ دی- قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ایمانداره هم وصیله ناکه او مینه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو- د هوټلې راوړی پتنوس یې پرمخې وارا وو.

لبونی: "مرې که یې وژنې!"- زۀ غزل وایم، تۀ به یې کسر را سره نیسې".

زۀ: "سمه ده.دې ته مې ېېخې فکر نۀ وو"- ډېر ښۀ ږغ یې وو چې غـزل یې پورته کړه.

چـا لـه بـه ورشم تـول بدن مه پارې پارې
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارې
اول خــونه راخې نـوبته سفارش نه لـرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لـرم
صورت مــه اور اخلې لمبې باندې بلېږي
چـالـه به ورسم تــول بدن مـه پارې پارې
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارې
د دروازې چوکېدار هم دی سترګې وهې
د سپینو خولو خریدار هم دی سترګې وهې
لکه مجنون له خندا شین شین راته کېږي
چـاله به ورسم تول بدن مه پارې پــارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري دا داوس ډاکټران سري کښې کاږي
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څو نور کسان ، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دی لېوني دی
....
اخر يې يو بل ته وويل"دوی اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېډيو جوړه کړې ده"
لېوني: د ډاکټر مخته ور وغورځېدو ـ "مرې که يې وژنې !
ډاکټر صېب ! دا څېړي ده؟
زۀ په کښې داخلېږم".
ډاکټر: "تر هسپتال دباندي يې پوښتنه وکړه".
لېوني: ډاکټر لا ولاړ وو ،لېوني زۀ تر لاس ونيوم ،کش يې کړم. "در څه هغه ځای ته څو. دا ډاکټر صېب چې ياد کړو".
ما له کوره راوړي شيان سره راټول ول،ډاکټر ووت ـ زۀ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې د هر بد تاثير راباندي وکړی.
ډاکټر ووت ،دۀ ماته حېران حېران کتل ـ بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې ـ دا سې پرېشانه شوم لکه له چا څه چې سکه ورور بېلېږي ـ ما ويل "که دا مغزي ماتی لاړ ،زۀ به څۀ کوم". مخ مې په بله خېنې واړاوو ـ
لېوني: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پټې اوښکې پاکې کړې،مخ مې ور واړاوو. دهٔ هغه بشتره په شا کړه،ما هغه نورشيان راواخيستو.دی له مخه،زهٔ ور پسې شوم چې تر هسپتال راووتو، رکشې ته مې اشاره وکړه.رکشه راغله بشتره او نورشيان مو ور وخېژول،موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که يې وژې ! استاده پر دې لاره درځه".

رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! دلته يې ودروه،کوز شو.مرې که يې وژنې ! ژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته يې بېخې د پر تېوونه له مصالې پېمانه ښکارېدو. له هغې خوا چې راغلی ، رکشې والا ته يې وويل.

لېونی: رکشې والاته" سيده پردې سرک درځه".

لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوزشو هغه د مصالې وړوکي دوکان ته ورغلی چې ومخته يې بېخي د پر د مصالې ډک تېوونه پراته وو له هغې خواچې راغلی

يوه توره د پلاستيک لوته يې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والاته" سيده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو ، دهٔ له هغې لوتې خپل شناختي کارډ راويستو ، تانې ته ورغلی.له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که یې وژنې !دا یې تهٔ د تانې له کار څخه خلاص۔
اوس نو درخه چې ستا مورکۍ ووینو".
رکشه روانه شوه، ما لار ور وښودله،کورته یې ورسولو.
ما له رکشې شیان کوزول،دهٔ په کوټه کښې اتنړ وا چا وو
چې شیان مې کورته یوړل،راووتم ورته و مې ویل "راځه تهٔ
څهٔ کوې چې ولاړ یې"؟

لېونی: "مرې که یې وژنې !مورکۍ د میلمنو خونې ته را
وغواړه". دی

مې خونې ته بوتلی۔مورکۍ مې راوغوښته،مورکۍ راغله
.

لېونی: "مرې که یې وژنې !تهٔ لاړ شه ،زهٔ مورکۍ ته دوې
،درې خبرې کوم، تازیله مې ده".

زهٔ راووتم کورته راغلم۔لږ ګړی وروسته مورکۍ راغله د
لېونې لوته یې په لاس کښې وه ماته یې وویل
"ورشه هغه لېونی له ژړا شین شین کېږي"—

زهٔ: "ولې؟".

مورکۍ: "څهٔ خبره یم۔زویه !چې زهٔ یې ولیدم را ولاړ شو زما
لاس یې ونیوو، پر لاس یې مچ کړم ، په چیغو شو۔لوته یې
زما په غېږ کښې را وغورځوله،دی ووتو۔ورشه ویې ګوره
چې ځان خوږ نهٔ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو- د سرای تر دروازه راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل، لېوني ولوړل که ما پېدا کړې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

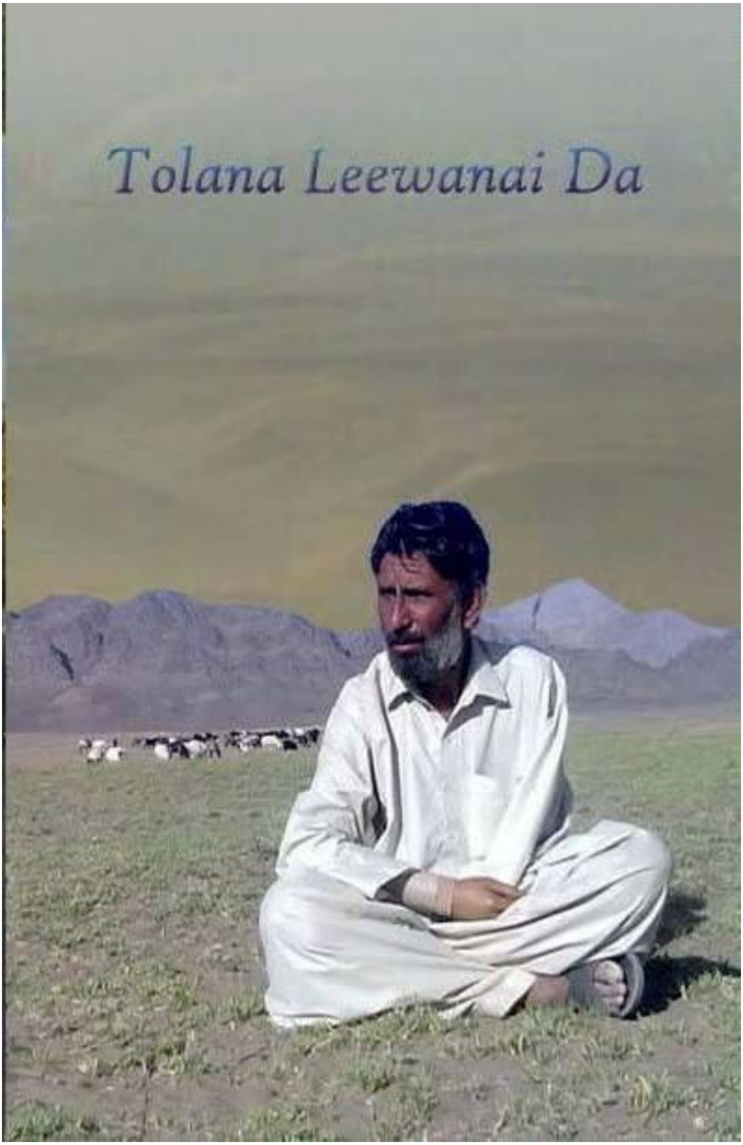

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library